

รายการอ้างอิง

หนังสือ วารสาร และบทความ

กาญจนา นิมมารเหมินทร์. “กฎหมายสภาวะแวดล้อม”. คัดสำเนา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

“กฎหมายที่เกี่ยวกับการแก้ไขเยียวยาความเสียหายของประชาชนด้านสิ่งแวดล้อม”. สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย.

“กองทุนสีเขียว อุตสาหกรรมควบคู่สิ่งแวดล้อม”. วารสารสิ่งแวดล้อม. ปีที่ 1 ฉบับที่ 6 พฤศจิกายน-ธันวาคม, 2539.

“กองทุนสิ่งแวดล้อม ความเป็นมา วัตถุประสงค์ และรายละเอียดการดำเนินงาน”. สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม.

“กองทุนสิ่งแวดล้อม”. สำนักงานกองทุนสิ่งแวดล้อม สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม.

คณะกรรมการโครงสร้างสภาพนายความพิทักษ์สิ่งแวดล้อม สภาพนายความ. “การดำเนินการทางกฎหมายสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับมลภาวะทางอากาศ น้ำ และสารพิษ”. สัมมนาเชิงปฏิบัติการนายความอาสาสมัครสิ่งแวดล้อม : สำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยจังหวัดชลบุรี, 22-23 มิถุนายน 2539.

คณิ่ง ฤๅไชย. “กฎหมายสิ่งแวดล้อมฉบับใหม่”. วารสารกฎหมายสิ่งแวดล้อม. ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 มกราคม, 2538.

“คู่มือ แผนงานอนุรักษ์พลังงาน และแนวทาง หลักเกณฑ์เงื่อนไข และลำดับ ความสำคัญของการใช้จ่ายเงินกองทุน เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน”. สำนักงาน คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ, กุมภาพันธ์, 2539.

จุไร ทัพมงคล. “แนวทางการควบคุมมลพิษ : ผู้ก่อให้เกิดภาวะมลพิษเป็นผู้จ่าย”. เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย ครั้งที่ 3, 31 ตุลาคม – 1 พฤศจิกายน, 2535.

ชาญชัย แสวงศักดิ์. “ข้อพิจารณาบางประการเกี่ยวกับนิติกรรมทางปกครองและสัญญาทางปกครองตามความคิดฝรั่งเศส”. โครงการฝึกอบรมนิติกรหลักสูตรสัญญาทางปกครอง ณ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 28 กันยายน, 2535.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. “พร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 องค์การและ การบังคับใช้กฎหมาย”. วารสารกฎหมายสิ่งแวดล้อม ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 มกราคม, 2538.

“ทำนบกองทุนเงินทดแทน”. สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงานและ สวัสดิการสังคม, 2538.

ธงชัย จันทรวีรช. “กฎหมายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม”. คู่มือเล่ม 1 ปีที่ 43 มกราคม-มีนาคม, 2539.

นิคม จันทรวีรช. “กฎหมายประกันสังคม แนวคิด พัฒนาการ และก้าวแรกของการดำเนินงานในประเทศไทย”. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ธันวาคม, 2537.

ประยูร กาญจนกุล. “คำบรรยายกฎหมายปกครอง”. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

“ปัญหามลพิษคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของคนไทย”. วารสารพิษเนต 15 กันยายน – 15 ตุลาคม, 2539.

พจน์ บุญปาคม. “คำบรรยายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด”. (กรุงเทพมหานคร : แสงทองการพิมพ์, 2523)

พนัส หัตถินยาและกมลทิพย์ คดีการ. “หลักพื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมายสิ่งแวดล้อม”. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายสิ่งแวดล้อม หน่วยที่ 3 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พิเชษฐ์ เมลาณนท์. “บทบาทของกฎหมายในการควบคุมและจัดระเบียบสิ่งแวดล้อม”. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายสิ่งแวดล้อม หน่วยที่ 3 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ไพจิตร บุญญพันธ์. “คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด”. พิมพ์ครั้งที่ 5
แก้ไขเพิ่มเติม (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แสงสุทธการพิมพ์, 2525)

รังสิกร อุปพงษ์. “ทฤษฎีการบริการสาธารณะในประเทศฝรั่งเศส”. วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 18
ฉบับที่ 3, 2531.

รัฐ เรืองโชติวิทย์. “การจัดการกองทุนสิ่งแวดล้อม : การตามแก้ไขปัญหาลิขสิทธิ์สิ่งแวดล้อม”. สิ่งแวดล้อม,
2535.

วาริ นาสกุล. “คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิดจัดการงานนอกสั่ง
ลามิควรรได้”. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : มงคลการพิมพ์, 2518.

วิวัฒน์ เรียงวิบูลย์ และสันตติ เสริมศิริ. “สารพิษจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกับความ
รับผิดชอบของสังคม”. เอกสารประกอบคำบรรยายในการประชุมอาเซียนวิทยาศาสตร์และ
สิ่งแวดล้อม
แห่งชาติ ครั้งที่ 6.

วิจิตรา(ฟุ้งลัดดา) วิเชียรชม. “กฎหมายคุ้มครองแรงงาน”. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : บริษัท
สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, พฤษภาคม, 2541.

วิจิตรา(ฟุ้งลัดดา) วิเชียรชม. “หลักกฎหมายประกันสังคม”. พิมพ์ครั้งที่ 15 กรุงเทพมหานคร : บริษัท
สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, มิถุนายน, 2538

วินัย วีระพัฒนานนท์. “สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา (Environment and Development)”. ศูนย์หนังสือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มิถุนายน, 2537.

ศุภวิทย์ เปี่ยมพงศ์สานต์. “ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อโลก”. เอกสารประกอบการสอนชุด
วิชากฎหมายสิ่งแวดล้อม หน่วยที่ 1 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช,
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

สยามรัฐ, 24-27 มิถุนายน, 2540.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. “ทางเลือกหนึ่งในการเยียวยาผู้เสียหายจากปัญหามลพิษ”. คุณภาพ เล่ม 1
ปีที่ 43 มกราคม-มีนาคม, 2539.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์. “กองทุนทดแทนสิ่งแวดล้อม”. วารสารกฎหมาย มกราคม-เมษายน, 2521.

สรุปรายงานผลการพิจารณาศึกษาปัญหาและนโยบายการดำเนินการกองทุนประกันสังคม โดย
คณะอนุกรรมการการประกันสังคมในคณะกรรมการการแรงงานและสวัสดิการสังคม
สภาผู้แทนราษฎร.

อ้อย พันธเดช, “กองทุนสีเขียว อุตสาหกรรมควบคู่สิ่งแวดล้อม”. ปีที่ 1 ฉบับที่ 6, พฤศจิกายน-
ธันวาคม, 2539.

อำพล สิงห์โกวินท์. “กองทุนเงินทดแทน”. สำนักงานกองทุนเงินทดแทนกรมโรงงาน.

“เอกสารเชิญชวนเพื่อยื่นข้อเสนอโครงการ แผนงาน ภาควิชาความร่วมมือ กองทุน เพื่อส่งเสริม
การอนุรักษ์พลังงาน”. สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ.

งานวิจัยและวิทยานิพนธ์

กมลทิพย์ คติการ. “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุม และทดแทนความเสียหายอันเกิดจาก
วัตถุมีพิษ”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

โกเมท ทองภิญโญชัย. “การใช้กฎหมายในการป้องกันและแก้ไขมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม”.
วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

คัมภีร์ แก้วเจริญ. “สิทธิผลกระทบการพิสูจน์ในคดีละเมิด”. วารสารอัยการ 5 (ตุลาคม 2525)

จิต เศรษฐบุตร. “หลักกฎหมายแห่งลักษณะละเมิด”. พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523)

จิตติ ดิงศักย์. “ประมวลเงินเลื้อ”. วารสารกฎหมาย 4 (มกราคม – เมษายน 2521)

दनัย สรลัมพ์. “ค่าทดแทนในกรณีสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ปิยกุล บุญเพิ่ม. “ความรับผิดชอบในการผลิต และการจำหน่ายสินค้า”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ไพศาล กุญชรบูลย์. “การวิเคราะห์กฎหมายเกี่ยวกับปัญหาน้ำเสียในประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์
นิติศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

มงคล วุฒินากุล. “การใช้หลักการผู้สร้างปัญหามลพิษเป็นผู้รับภาระในการแก้ไขปัญหามลพิษ
ทางน้ำจากภาคอุตสาหกรรม”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2536.

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ. “การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งกองทุนทดแทนความ
เสียหายต่อสุขภาพจากมลพิษ”. รายงานการวิจัยคณะนิติศาสตร์ร่วมกับสถาบันสภาวะแวดล้อมจุฬาล
งกรณ์มหาวิทยาลัยและมูลนิธิญี่ปุ่น, 2531.

สาขสุตา นิงสานนท์. “ความรับผิดชอบเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

ภาษาอังกฤษ

Gresser Fujukura and Morishima Environmental Law Japan (USA ; The Alpine Press, Inc)

International Affairs Division Environment Agency, Quality of the Environment in Japan. 1978

Julian Gresser et al. “Environmental law in Japan”. The MIT Press, London, England. 1981.

Law Reform Commission of Canada. “Gimes Against The Environment”. Working Paper 44,
Government of Canada, Ottawa, Canada, 1985.

OECD, Pollution Charge in Proctice (Paris : OECD Publication, 1980)

OECD, The Polluter Pays Principle Definition analysis implementation (Paris : OECD
Publication, 1975)

Organization for Economic Co–operation and Development, Environmental Policies in Japan.
(Paris : Printed by Organization for Economic Co–operation and Development, 1997)

Robert L Rabin, Perspectiveson Tort Law (Boston : Little, Brown and Company, 1976)

Roger W. Findley and Daniel A Farber, Environmental Law Cases and Material (St.Paul,
Minnesota : West Publishing Co., 1981)

Rollin M. Cerkins, Perkinson Criminal Law, 2nd. ed. (New York : Foundation Press, 1969)

Sunee Mallikamarl. "A Study on the Measunement of Rrgional Repercussive Impact for the Regional Pollution Control Aressing From the Easborad Development Program in Thailand". (Ph.D. Dissertation, Graduate School of Environment Science, Hokkaido University, Sappro, Japan, 1992)

Todd Evan Gulick. "Superfund : Conseripting Industry Support for Environmental Cleanup". Ecology Law Quartery. Vol. 9, No. 3, 1981.

William H. Rodgers, Jr., Environmental Law, (Minnesota : West Publishing Co., 1977)

กฎหมาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการส่งเสริมและการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537

พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2537

ภาคผนวก

ภาคผนวก

คำฟ้องและคำพิพากษาคดีระหว่าง นางมยุรี เติวียะ โจทก์ กับ

สำนักงานประกันสังคม จำเลยที่ 1

บริษัทอิเล็กทรอนิกส์ (ไทยแลนด์) จำกัด จำเลยที่ 2

นายคัตสุฮิโกะ มาเอคะ จำเลยที่ 3

และนายคัตสุฮิซา ชิโรซากิ จำเลยที่ 4

คำฟ้อง คดีหมายเลขคำที่ 6766/2537 ระหว่าง นางมยุรี เติวียะ โจทก์

สำนักงานประกันสังคม จำเลยที่ 1

บริษัท อิเล็กทรอนิกส์ (ไทยแลนด์) จำกัด

จำเลยที่ 2

นายคัตสุฮิโกะ มาเอคะ จำเลยที่ 3

และนายคัตสุฮิซา ชิโรซากิ จำเลยที่ 4

ข้อหาหรือฐานความผิด พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อที่ 1. จำเลยที่ 1 เป็นสำนักงานประกันสังคม จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มีอำนาจหน้าที่พิจารณาและดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายและมาตรการในการประกันสังคมตามพระราชบัญญัติ รวมทั้งการให้คำปรึกษา แนะนำ ออกความเห็น คณะกรรมการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และวางระเบียบแบบแผนนโยบายและวิธีการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมาย หากนายจ้าง ลูกจ้าง ผู้ประกันตน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่พอใจ คำสั่งของเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิในการยื่นขออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ที่สำนักงานจำเลยที่ 1 จัดตั้งขึ้นภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้กระทำการแทนจำเลยที่ 1

สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูน เป็นหน่วยงานสาขาหนึ่งของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 มีหน้าที่ควบคุมดูแลให้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนการปฏิบัติราชการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการแทนจำเลยที่ 1 ประจำจังหวัดลำพูน ซึ่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนได้มีคำวินิจฉัยแจ้งผลการจ่ายเงินทดแทนตามที่โจทก์ได้ยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทน ตามคำสั่ง

ลงวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2536 (ที่ ลพ. 36/177) ว่าไม่มีสิทธิได้รับเงิน โดยให้เหตุผลว่า อันตรายที่ได้รับมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงานของโจทก์ โดยมิได้พิจารณาถึงความเห็นแพทย์ผู้ตรวจร่างกายโจทก์ ต่อมาโจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนพิจารณาโดยไม่พิจารณาความเห็นแพทย์ผู้ตรวจร่างกายโจทก์เช่นเดียวกัน แล้วมีความเห็นว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทนตามรายงานแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ลงวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2537 ซึ่งโจทก์ได้รับไว้เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2537

การกระทำของจำเลยที่ 1 โจทก์เห็นว่า โจทก์ไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะโจทก์มีคำวินิจฉัยของแพทย์ ตามใบรับรองแพทย์ที่ให้พิจารณาด้วย จึงได้ยื่นฟ้องมาเป็นคดีภายในกำหนดเวลา 30 วัน ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533

ข้อ 2. จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ใช้ชื่อว่า “บริษัท อีเล็กทรอนิกส์ (ไทยแลนด์) จำกัด ประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้าและเครื่องมือสื่อสาร เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์อื่นๆ เป็นต้น จดทะเบียนบุคคลในประเทศไทย ต่อสำนักงานทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ และย้ายไปตั้งสำนักงานประกอบการบริษัทข้างต้น อยู่เลขที่ 65 หมู่ 4 ถนนเชียงใหม่ ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน (หรือนิคมอุตสาหกรรม จังหวัดลำพูน) บริษัทจำเลยที่ 2 มีจำนวนลูกจ้างทำงานเกินกว่า 20 คนขึ้นไป โดยมีนายคัตสุฮิโกะ มาเอะ และหรือนายคัตสุชิซา ชิโรซากิ กรรมการบริษัทจำเลยที่ 2 คนใดคนหนึ่งลงลายมือชื่อประทับตราสำคัญบริษัท มีอำนาจกระทำการแทน จะเสนอหลักฐานหนังสือรับรองต่อศาลชั้นพิจารณา

ข้อ 3. โจทก์เป็นลูกจ้างเข้าทำงานกับบริษัทจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2532 เป็นพนักงานปิดฝุ่นแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ วงจรไฟฟ้า วิทยุและโทรทัศน์ โดยได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน วันละ 112 บาท และต่อมาได้ถูกจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2537

ระหว่างการทำงานในโรงงานบริษัทจำเลยที่ 2 เมื่อประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. 2536 โจทก์มีอาการปวดศีรษะบริเวณท้ายทอย จึงได้ไปพบแพทย์ทำการตรวจรักษาอยู่ประมาณ 2 เดือน อาการไม่ดีขึ้น แพทย์ผู้ทำการรักษาแนะนำให้ไปเอ็กซเรย์คอมพิวเตอร์ทางสมองที่โรงพยาบาล โจทก์จึงได้ไปที่โรงพยาบาล โจทก์จึงได้ไปที่โรงพยาบาลแม่คอร์กมิกส์ ตั้งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2536 ภายหลังที่แพทย์ได้ทำการตรวจเจาะเลือดและให้การรักษา

ทางยาแล้ว พบว่า โจทก์ป่วยเนื่องจากมีสารเคมีสะสมอยู่ในสมองมาก ระบุในใบรับรองแพทย์ว่า โจทก์ป่วยเป็นโรคพิษสารอลูมิน่า ปรากฏตามภาพถ่ายสำเนาใบรับรองแพทย์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ท้ายฟ้องหมายเลข 1 และพยานหลักฐานทางแพทย์เพิ่มเติมจะเสนอศาลในชั้นพิจารณาต่อไป

หลังจากทราบผลการวินิจฉัยโรคจากแพทย์แล้ว โจทก์ได้แจ้งการวินิจฉัยของแพทย์ประจำโรงพยาบาลแม่คอร์กมิกส์ จังหวัดเชียงใหม่ ให้บริษัทจำเลยทราบ เป็นเหตุให้บริษัทจำเลยไม่พอใจ อ้างว่าไปหาแพทย์ที่ไม่ได้เป็นแพทย์ประจำบริษัท จำเลยที่ 2 จึงไม่ยอมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ โจทก์จึงได้ยื่นเรื่องราวต่อสำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูน เพื่อขอรับเงินทดแทน แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนพิจารณาว่า ไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทนเพราะอันตรายที่ได้รับไม่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงาน ตามหนังสือชี้แจงผลการวินิจฉัยเงินทดแทน ลงวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2537 โจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนมีคำวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่ได้รับอันตรายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงาน ตามคำวินิจฉัยลงวันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2537 แนบท้ายคำฟ้องเอกสารหมายเลข 2-4 โจทก์จึงได้ไปร้องขอความช่วยเหลือต่อสำนักงานคณะกรรมการช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย สภานายความ เพื่อพิจารณาฟ้องมาเป็นคดีนี้

ข้อ 4. บริษัทจำเลยที่ 2 ในฐานะเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์และสารเคมี ย่อมจะต้องทราบดีว่า บรรดาสารเคมีจากการประกอบเครื่องอิเล็กทรอนิกส์เหล่านั้นจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยแก่ผู้ทำงานเกี่ยวข้อง ซึ่งจำเลยที่ 2 ถึง 4 จักต้องร่วมกันระมัดระวังป้องกันสารเคมีมิให้รั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพอนามัย ด้วยประการใดๆ ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งมลพิษนั้นมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันหรือแทนกัน โดยอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ เป็นเหตุให้โจทก์ซึ่งต้องทำงานอยู่ในโรงงานบริษัทจำเลยที่ 2 นับแต่ระยะเวลาที่โจทก์เข้าทำงานอยู่ภายในโรงงานของบริษัทจำเลยที่ 2 ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2532 จนถึงวันที่โจทก์มีอาการเจ็บป่วย และแพทย์วินิจฉัยอาการป่วยของโจทก์ว่า เป็นโรคพิษสารอลูมิน่า สะสมในร่างกาย เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2536 เป็นเวลา 4 ปีเศษ ซึ่งจำเลยที่ 2 ถึง 4 ต้องมีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมสารอลูมิน่ามิให้แพร่กระจายให้เกิดเป็นอันตรายแก่ผู้อื่น ฉะนั้น ตามข้อเท็จจริงย่อมฟังได้ว่าการเจ็บป่วยของโจทก์เกิดขึ้นจากการทำงานให้จำเลยที่ 2 ซึ่งจำเลยที่ 2 ถึง 4 จะต้องร่วมกันรับผิดชอบโจทก์ตามกฎหมาย ไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษเกิดจากการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 หรือไม่ก็ตาม โจทก์เป็นผู้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เนื่องจาก

การที่ได้รับมลพิษที่รั่วไหล หรือแพร่กระจายของมลพิษอันเกิดจากการดำเนินการของบริษัทจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ทำให้ได้รับอันตรายแก่สุขภาพของโจทก์ ฉะนั้น โจทก์จึงมีสิทธิได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายและค่าทดแทน และค่ารักษาพยาบาลตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 และประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน แต่การที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ในฐานะตัวแทนบริษัทจำเลยที่ 2 ละเลยเสียต่อมลพิษที่รั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นกิจปกติธุระของบริษัทจำเลยที่ 2 ในการใช้สารเคมีที่ทำให้เกิดมลพิษ ทำให้โจทก์ต้องเจ็บป่วยเสื่อมเสียสุขภาพอนามัย ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ฉะนั้น การที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 เพิกเฉยเสียจึงเป็นการกระทำละเมิดสิทธิอันพึงจะได้รับตามกฎหมายของโจทก์ ซึ่งจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 4 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ 2 จะต้องมีความที่รับผิดชอบตามกฎหมาย ทั้งในฐานะตัวแทนบริษัทจำเลยที่ 2 และในฐานะส่วนตัวด้วย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 5. โจทก์ได้รับการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลแม่คอร์ดมิคส์ จังหวัดเชียงใหม่ ในการวินิจฉัยโรคตามสำเนาภาพถ่ายเอกสารท้ายฟ้อง หมายเลข 2 พร้อมทั้งการรักษาพยาบาลซึ่งทำให้อาการของโจทก์ดีขึ้นมากจนเกือบหายเป็นปกติ แต่จากการที่โจทก์เข้ารับการรักษที่โรงพยาบาลดังกล่าวนี้ เป็นเหตุให้จำเลยทั้งสามไม่พอใจและไม่ยอมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ โจทก์จำเป็นต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลเอง ซึ่งได้ออกค่าใช้จ่ายไปแล้ว 30,000 บาท ส่วนในเวลาต่อมาจำเลยที่ 2 ถึงที่ 3 จะขอชำระเงินให้ก็เป็นเพียงกล่าวแสดงออกมาเท่านั้น หากมีเจตนาที่จะชำระไม่ หากจะชำระให้ก็ย่อมทำได้เพราะโจทก์เป็นคนยากจน แต่จำเลยที่ 2 และที่ 3 กลับยืนยันให้โจทก์ไปทำการตรวจใหม่ที่ไม่ใช่แพทย์คนเดิมของโจทก์ ซึ่งทำให้โจทก์เจ็บปวดทรมานมากยิ่งขึ้น เพราะต้องเจาะเลือดและไขสันหลังและยังมีกรรมวิธีของแพทย์อีกหลายอย่าง โจทก์เห็นไม่ชอบมาพากลจึงไม่ยอมให้กระทำการตรวจซ้ำ โจทก์เป็นคนยากไร้ มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การที่จะนำเงินมาเสียค่ารักษาพยาบาลได้ ทำให้โรคของโจทก์ไม่หายขาด ยิ่งแต่กลับทำให้เกิดอาการเรื้อรังขึ้น โจทก์จึงต้องหยุดพักรักษาตัวต่อเนื่องมา เพราะอาการของโรคกำเริบ ทำให้ปวดศีรษะอย่างรุนแรง และเข้ารับการตรวจและรักษาพยาบาลต่อในโรงพยาบาลราชวิถี ซึ่งโจทก์จะกราบเรียนพยานหลักฐานต่อศาลในชั้นพิจารณาต่อไป โจทก์ได้แจ้งให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ทราบแล้วว่า โจทก์ยังไม่หายป่วยต้องไปพบแพทย์ จำเป็นต้องรักษาอย่างต่อเนื่อง แต่จำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 4 ไม่ฟังเหตุผล กลับหาว่าโจทก์หย่อนสมรรถภาพในการทำงาน มีคำสั่งให้โจทก์ออกจากงานเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม ทำให้โจทก์ต้องขาดรายได้เพื่อหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว ทั้งๆ ที่การที่โจทก์เจ็บป่วยต้องทนทุกข์ทรมานด้วยอาการทุกขเวทนาเพราะการปวดศีรษะด้วยอาการรุนแรงจนเกือบคลั่งในบางเวลา

อาจทำให้กลายเป็นคนทุพพลภาพและเสียชีวิตในเวลาอันไม่สมควร จึงเป็นความเสียหาย รวมทั้งการต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ค่าขาดรายได้มาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว

การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายคุ้มครองแรงงานและการกระทำของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นการกระทำผิดพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายรักษาพยาบาล ค่าทดแทนค่าเสียหาย และค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ดังนี้

5.1 โจทก์ได้เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลไปแล้ว 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) ก่อนการฟ้องคดีนี้ ซึ่งจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 มีหน้าที่ร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

5.2 เนื่องจากอาการป่วยเจ็บของโจทก์จะต้องดำเนินการรักษาพยาบาลต่อไปอีกจนกว่าจะหาย โจทก์ยังจะต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายต่อไปอีก รวมทั้งยาและค่ารักษาพยาบาล โจทก์ขอคิดเป็นเงินค่ารักษาพยาบาลเป็นเงินเดือนละ 30,000 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน) รวม 3 ปี เป็นเงิน 1,080,000 บาท (หนึ่งล้านแปดหมื่นบาทถ้วน)

5.3 จากการที่โจทก์ต้องเสื่อมเสียสุขภาพอนามัยอันเนื่องมาจากการดำเนินงานบริษัทของจำเลยทั้งสามร่วมกัน โจทก์ได้รับความเสียหายเพราะเป็นโรคร้ายแรงที่ทำให้โจทก์ต้องสูญเสียสมรรถภาพทางร่างกายและสมอง ไม่อาจรักษาให้หายได้ สุขภาพอนามัยของโจทก์ต้องเสื่อมเสียและตกอยู่ในสภาพเป็นโรคเรื้อรัง ต้องทนทุกข์ทรมานจนกว่า จะตาย โจทก์ขอเรียกค่าเสียหายและค่าทดแทนรวมเป็นเงิน 4,000,000 บาท (สี่ล้านบาทถ้วน)

5.4 จำเลยที่ 1 เลิกจ้างโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เสียโอกาสในการทำงาน ทำให้ขาดประโยชน์รายได้ กล่าวคือ ขณะที่จำเลยที่ 1 เลิกจ้างโจทก์ โจทก์มีอายุ 30 ปี ซึ่งหากจำเลยไม่เลิกจ้างโจทก์ โจทก์สามารถทำงานรับจ้างได้ถึงอายุ 60 ปี การเลิกจ้างโจทก์ของจำเลยที่ 1 ทำให้โจทก์ขาดรายได้ เป็นเวลา 30 ปี คิดเป็นเงินปีละ 34,944 บาท (สามหมื่นสี่พันเก้าร้อยสี่สิบบาท) รวมเป็นเงิน 1,048,320 บาท (หนึ่งล้านสี่หมื่นแปดพันสามร้อยยี่สิบบาทถ้วน)

จึงรวมเป็นเงินที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะต้องร่วมกันหรือแทนกันชดเชยและทดแทนและจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสิ้น 6,128,320 บาท (หกล้านหนึ่งแสนสองหมื่นแปดพันสามร้อยยี่สิบบาทถ้วน) พร้อมทั้งค่าดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระแก่โจทก์แล้วเสร็จ

คำขอทำคำฟ้องแพ่ง

เพราะฉะนั้น ขอศาลออกหมายเรียกตัวจำเลยมาพิจารณาพิพากษาและบังคับจำเลยตามคำขอต่อไปนี้

1. ขอศาลได้โปรดพิจารณาพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน ที่สั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินจากกองทุนเงินทดแทน เนื่องจากการเจ็บป่วยไม่ได้เกิดขึ้นจากการทำงาน โดยพิพากษาให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนและสำนักงานประกันสังคมจำเลยที่ 1 มีคำสั่งให้จ่ายเงินแก่โจทก์ตามกฎหมาย

2. ให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ร่วมกันหรือแทนกันจ่ายค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์เป็นเงินทั้งสิ้น 6,128,320 บาท (หกล้านหนึ่งแสนสองหมื่นแปดพันสามร้อยยี่สิบบาทถ้วน) พร้อมทั้งดอกเบี้ยให้อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจำเลยทั้ง 3 จะชำระแก่โจทก์แล้วเสร็จ

คำพิพากษาศาลแรงงานกลาง คดีหมายเลขคำที่ 6766/2537 คดีหมายเลขแดงที่ 8729/2539 ซึ่งพิพากษาเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2539 ระหว่าง นางมยุรี เดวียะ โจทก์ กับสำนักงานประกันสังคม ที่ 1, บริษัท อิเล็กโทรเซรามิกส์ (ไทยแลนด์) จำกัด ที่ 2, นายคัตสุฮิโกะ มาเอดะ ที่ 3, นายคัตสุฮิซา ชิโรซากิ ที่ 4 จำเลย เรื่องของเพิกถอนคำวินิจฉัยคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน

คำพิพากษามี ว่า

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นสำนักงานประกันสังคม จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรม เครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้า เครื่องมือสื่อสาร เครื่องอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องมือวิทยาศาสตร์อื่นๆ มีจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 4 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2532 โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยที่ 2 ตำแหน่งพนักงานปิดฝุ่นผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ ได้รับค่าจ้างรายวัน วันละ 112 บาท ในระหว่างทำงานโจทก์มีอาการปวดศีรษะบริเวณท้ายทอย แพทย์ทำการตรวจรักษาแล้วเห็นว่าโจทก์ป่วยเป็นโรคพิษสารอลูมินาสะสมในร่างกาย โจทก์ยื่นคำร้องต่อสำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนเพื่อขอรับเงินทดแทน แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนเห็นว่า โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทน เพราะโจทก์ไม่ได้เจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน โจทก์ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ได้รับอันตรายเนื่องจากการทำงาน จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเกี่ยวกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และสารเคมีจะต้องระมัดระวังป้องกัน

มิให้สารเคมีรั่วไหลหรือแพร่กระจาย แต่จำนวนที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอ ทำให้โจทก์ป่วยเป็นโรคพิษสารอูมิโน่า การกระทำของจำนวนที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นการละเมิดต่อโจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โจทก์ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เนื่องจากมลพิษที่รั่วไหลหรือแพร่กระจายทำให้เป็นอันตรายแก่สุขภาพของโจทก์ ต่อมาวันที่ 18 เมษายน 2537 จำนวนที่ 2 เลิกจ้างโจทก์โดยอ้างว่า หย่อนสมรรถภาพในการทำงาน อันเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์เสียค่ารักษาพยาบาลไปแล้วเป็นเงิน 30,000 บาท โจทก์จะต้องรักษาตัวต่อไปอีกจนกว่าจะหาย จึงขอคิดค่ารักษาพยาบาลเดือนละ 30,000 บาท รวม 3 ปี เป็นเงิน 1,080,000 บาท โจทก์ต้องสูญเสียสมรรถภาพทางร่างกายและสมอง จึงเรียกค่าเสียหาย เป็นเงิน 4,000,000 บาท การที่จำนวนที่ 2 เลิกจ้างทำให้โจทก์ขาดรายได้และเสียโอกาสในการทำงาน ขอคิดค่าเสียหายเป็นเงิน 1,408,320 บาท จำนวนที่ 2 ถึงที่ 4 ต้องร่วมกันหรือแทนกันใช้ค่าเสียหาย รวมทั้งสิ้นจำนวน 6,128,320 บาท ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนและพิพากษาให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนและจำนวนที่ 1 มีคำสั่งจ่ายเงินให้โจทก์ตามกฎหมาย ให้จำนวนที่ 2 ถึงที่ 4 ร่วมกันหรือแทนกันจ่ายค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทน จำนวน 6,128,320 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำนวนที่ 1 ให้การว่า สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูน ปฏิเสธการจ่ายเงินทดแทน เนื่องจากนายแพทย์สมพุด ฤกษ์ลักษณ์ รองประธานกรรมการที่ปรึกษาเงินทดแทนได้ตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างเลือด ปัสสาวะและเส้นผมของโจทก์แล้ว ปรากฏว่ามีปริมาณสารอูมิเนียมอยู่ในเกณฑ์ปกติ แพทย์หญิงชิดสุรางค์ ดัชนีกุล แพทย์ประจำโรงพยาบาลแม่ค่อมิกส์ ซึ่งออกไปรับรองแพทย์ว่าโจทก์ป่วยจากสารพิษอูมิโน่านั้น ไม่ได้ตรวจเลือดหรือตัดชิ้นเนื้อเพื่อหาปริมาณสารอูมิโน่า แต่ให้ความเห็นตามคำบอกเล่าของโจทก์ จากรายงานผลการสัมมนาเรื่อง “สาเหตุการเสียหาย การเจ็บป่วยของคนงานและแนวทางมาตรการป้องกันโรคภัยจากการทำงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน” สรุปได้ว่าโจทก์ไม่ได้เจ็บป่วยเป็นโรคปอดจากอูมิเนียม สารอูมิเนียมจะเป็นพิษต่อสมองได้เฉพาะผู้ที่ป่วยเป็นไตวายเรื้อรังเท่านั้น แต่โจทก์ไม่เคยเป็นโรคไตวายเรื้อรัง สภาพการทำงานของโจทก์ไม่ได้สัมผัสกับผงอูมิโน่าโดยตรง แต่ได้แปรสภาพเป็นแผ่นยางแล้วและไม่มีการใช้ความร้อนจึงไม่ก่อให้เกิดไอควันหรืออนุภาคนาขนาดเล็ก ประกอบกับนายแพทย์สมพุด ฤกษ์ลักษณ์ ได้ตรวจโจทก์แล้วพบว่าปริมาณอูมิเนียมอยู่ในเกณฑ์ปกติ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจึงวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ได้รับอันตรายเนื่องจากการทำงาน ไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน อย่างไรก็ตาม โจทก์ไม่มีสิทธิได้ค่า

ทดแทนเกินกว่าเดือนละ 6,000 บาท เป็นเวลา 1 ปี ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการกำหนดจ่ายทดแทน ลงวันที่ 16 เมษายน 2515 ข้อ 4 ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้การและเพิ่มเติมคำให้การว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เพราะโจทก์หย่อนสมรรถภาพในการทำงานและหยุดงานโดยไม่มีเหตุอันควรเป็นการเลิกจ้างที่เป็นธรรม โจทก์ไม่ได้ป่วยเป็นโรคพิษสารอลูมินาสะสมในร่างกาย จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ได้ง้อหรือประมาทเลินเล่อทำให้สารเคมีรั่วไหลหรือแพร่กระจายจนเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับอันตราย จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหาย และค่าสินไหมทดแทนตามฟ้องโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ 2 ให้รับผิดชอบรักษาพยาบาลและค่าทดแทน เพราะจำเลยที่ 2 ได้ส่งเงินสมทบกองทุนเงินทดแทนตามกฎหมายแล้ว โจทก์มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลและค่าทดแทนจากสำนักงานกองทุนเงินทดแทนเท่านั้น โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้รับผิดชอบในมูลละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 4 กระทำการแทนจำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัว ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นข้อพิพาทว่า

ข้อ 1. โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 หรือไม่

ข้อ 2. มีเหตุที่จะเพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนตามฟ้องหรือไม่

ข้อ 3. จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะต้องรับผิดชอบใช้ค่ารักษาพยาบาลและค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์คำฟ้อง คำร้องแก้ไขคำฟ้อง คำให้การ คำร้องเพิ่มเติม คำให้การและพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายโดยตลอดแล้ว ข้อเท็จจริงยุติได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยที่ 2 ประกอบกิจการผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิกใช้สำหรับอิเล็กทรอนิกส์ (Alumina Ceramic Substrate) ตามเอกสารหมายเลข 58 โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2532 ทำงานในแผนกปั้นซิง (Puching) ทำหน้าที่ปัดแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ (กรีนซีท) ซึ่งมีลักษณะคล้ายแผ่นยางตามวัตถุพยาน วล. 1 มีเวลาทำงานสัปดาห์ละ 6 วัน ระหว่างวันจันทร์ถึงศุกร์ตั้งแต่ 8.00–17.00 นาฬิกา เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน 2538 โจทก์ประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์พลิกคว่ำ แพทย์ได้ให้การรักษาดำเนินการไปรับรองแพทย์ เอกสารหมายเลข ล.1 และ ล.27 ถึง วันที่ 16 เมษายน 2536 โจทก์เริ่มมีอาการปวดปวดศีรษะ ชาตามมือเท้า เข้ารับการรักษาที่คลินิกหมอวันชัย อำเภอเมืองจังหวัดลำพูน แต่ไม่หาย แพทย์แนะนำให้โจทก์เอ็กซเรย์สมองด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โจทก์จึงเข้า

รับการรักษาที่โรงพยาบาลเม็คคอร์มิกส์ จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่วันที่ 2 สิงหาคม 2536 จนถึงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2537 แพทย์ผู้ตรวจโจทก์ก็ได้ออกไปรับรองแพทย์ไว้ตามเอกสารหมายเลข ล.1 (แฟ้มสีเขียว) แผ่นที่ 1 ถึง 5 ล.18 ถึง 22 โจทก์ยื่นคำขอรับเงินทดแทนต่อสำนักงานประกันสังคม จังหวัดลำพูน เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2536 ตามเอกสารหมายเลข ล.49 วันที่ 23 พฤศจิกายน 2536 สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนได้นำโจทก์ไปพบกับนายแพทย์สมพูล กฤตลักษณ์ มีการเก็บตัวอย่างเลือดปัสสาวะและเส้นผมของโจทก์ไปตรวจ ผลการตรวจปรากฏตามเอกสารหมายเลข ล.34 ต่อมาวันที่ 17 มกราคม 2537 สำนักงานประกันสังคมจังหวัดลำพูนปฏิเสธการจ่ายเงินทดแทน โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ไม่ได้เจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานตามเอกสารหมายเลข ล.50 โจทก์อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนตามเอกสารหมายเลข ล.41 คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนตามเอกสารหมายเลข ล.45 แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกุลกุล ทำการตรวจรักษาโจทก์และออกไปรับรองแพทย์ เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2537 ระบุว่าโจทก์เป็นโรคพิษโลหะหนัก พิษอลูมินาเนื่องจากการทำงานและพิษสารทำลายจากการทำงานเสริมฤทธิ์กัน รวมทั้งเป็นโรคปอดอักเสบนิวโมโคคัส จากการทำงานและมีคลื่นหัวใจผิดปกติตามเอกสารหมายเลข จ.2

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในประเด็นข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 หรือไม่ โจทก์ฟ้องว่าโจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยที่ 2 มีจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ 2 ประกอบการอุตสาหกรรมเกี่ยวกับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์และสารเคมี ทราบดีว่าสารเคมีจากการประกอบเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยแก่ผู้ทำงานเกี่ยวข้อง จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอทำให้สารเคมีรั่วไหลและแพร่กระจายเป็นเหตุให้โจทก์ซึ่งทำหน้าที่ปิดฝุ่นแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ได้รับอันตรายแก่สุขภาพและป่วยเป็นโรคพิษอลูมินาสะสมในร่างกาย ฟ้องโจทก์จึงเป็นการกล่าวอ้างว่า จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างทำละเมิดต่อโจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างเกี่ยวเนื่องกับการทำงานตามสัญญาจ้าง อันเป็นการโต้แย้งสิทธิโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 55 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นคดีนี้ได้

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในประเด็นข้อ 2 ว่า มีเหตุผลจะเพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนตามฟ้องหรือไม่ ในข้อนี้โจทก์มีตัวโจทก์ แพทย์หญิง ชิดสุรางค์ ดัชนีกุล แพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกุลกุล ซึ่งเป็นแพทย์ผู้ตรวจรักษาโจทก์ นายเกียรติศักดิ์ อนุชัย และนางเมตตา ตะนาถา เพื่อนร่วมงานกับนายประพันธ์ เดวียะ สามิโจทก์ มาเบิกความเป็นพยาน มีใจความโดยสรุปว่า ในระหว่างทำงานกับจำเลยที่ 2 โจทก์มีอาการปวดศีรษะ ปวดข้อกระดูกและชาตามแขนขา จึงไปพบแพทย์ แพทย์ได้ทำการรักษาเรื่อยมาโดยแพทย์หญิง

ชิตสุรางค์ และแพทย์หญิงอรพรรณ เห็นว่าโจทก์ป่วยเนื่องจากสารอลูมินาจากการทำงาน ซึ่ง นายเกียรติศักดิ์และนางเมตตา เพื่อนร่วมงานของโจทก์ก็มีอาการทำนองเดียวกันกับโจทก์ ส่วน จำเลยมีนายแพทย์สมพล กฤษณลักษณ์ อดีตรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชานิติเวชและผู้อำนวยการ ศูนย์พิษวิทยา โรงพยาบาลศิริราช นายแพทย์สนธยา พริงลำภู แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านอาชีวเวชศาสตร์ ของแพทยสภา รองศาสตราจารย์ศ็อกเตอร์กาญจนะ แก้วกำเนิด อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และนายโสภณ พงษ์โสภณ นักวิชาการแรงงาน 7 ศูนย์ความปลอดภัยในการทำงานลาดกระบังมาเบิกความเป็นพยาน โดยนายแพทย์สมพล เบิกความยืนยันว่าได้เก็บ ตัวอย่างเลือด ปัสสาวะและเส้นผมของโจทก์ไปตรวจทางห้องปฏิบัติการ ผลปรากฏว่าโจทก์มีสาร อลูมินาในเลือด ปัสสาวะและเส้นผมอยู่ในเกณฑ์ปกติ นายแพทย์สนธยา เบิกความประกอบ เอกสารทางวิชาการของต่างประเทศว่า โจทก์ไม่ได้เจ็บป่วยเนื่องจากสารอลูมินาจากการทำงาน ส่วนนายโสภณ เบิกความว่าได้เข้าไปเก็บตัวอย่างฝุ่นในสถานที่ทำงานของโจทก์และนำมาตรวจ ทางห้องปฏิบัติการ ผลปรากฏว่า มีปริมาณฝุ่นต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ดังนี้ เห็นว่า จำเลยที่ 2 ใช้ สารอลูมินาเป็นส่วนประกอบในการทำแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งสารอลูมินานี้ได้ความจาก รองศาสตราจารย์ศ็อกเตอร์กาญจนะ และนายโสภณ ว่าสกัดมาจากแร่บ็อกไซต์ มีชื่อในทางเคมีว่า Al_2O_3 มีลักษณะเป็นผงคล้ายดินมีสภาพเป็นกลาง ไม่ทำปฏิกิริยากับสารอื่น ไม่ละลายในน้ำหรือใน สารละลายเจือจาง หากอยู่ในร่างกายจะไม่มีผลต่อร่างกาย รองศาสตราจารย์ศ็อกเตอร์กาญจนะ นายแพทย์สนธยา และแพทย์หญิงอรพรรณ เบิกความตรงกันว่า สารอลูมินาจะไม่ดูดซึมเข้าสู่ร่างกาย ด้วยการสัมผัส ดังนั้น สารอลูมินาจึงอาจเข้าสู่ร่างกายด้วยการหายใจและการกินสำหรับการหายใจ นั้น สภาพการทำงานของโจทก์ไม่ได้สัมผัสผงอลูมินาโดยตรง ชิ้นงานที่โจทก์ทำหน้าที่ปัดฝุ่นเป็น อลูมินาที่ได้แปรสภาพเป็นแผ่นคล้ายยางเรียกว่า แผ่นกรีนชิตแล้ว หลังจากขึ้นรูปด้วยการตัดเจาะ ด้วยเครื่อง จะมีเศษผงติดอยู่ ซึ่งฝุ่นผงดังกล่าวจะมีสภาพเป็นฝุ่นผงขนาดใหญ่ ได้ความจาก นายโสภณ อีกว่าฝุ่นผงที่จะเข้าสู่จมูกได้จะต้องมีขนาดเล็กกว่า 20 ไมคอน และจะเข้าสู่ส่วนลึกของ ร่างกายได้จะต้องมีขนาดเล็กกว่า 10 ไมคอน จะเข้าสู่ปอดได้จะต้องมีขนาดเล็กกว่า 5 ไมคอน และ จะดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือดได้ จะต้องมีขนาดเล็กกว่า 1 ไมคอน ในขั้นตอนการทำงานของโจทก์ใน แผนกพื้นซึ่งไม่มีการใช้ความร้อนถึงขนาดที่จะทำให้เกิดไอโลหะที่มีอนุภาคขนาดเล็กและ เข้าสู่ร่างกายได้ แม้โจทก์จะทำหน้าที่ปัดฝุ่นแผ่นวงจรอิเล็กทรอนิกส์ มีโอกาสสัมผัสกับฝุ่นก็ตาม แต่ฝุ่นผงดังกล่าวมีขนาดใหญ่จึงมีโอกาเข้าสู่ปอดและซึมเข้าสู่กระแสเลือดได้น้อยมาก ประกอบ กับผลการจัดเก็บตัวอย่างอากาศในสถานที่ทำงานของโจทก์ ซึ่งนายโสภณและเจ้าหน้าที่ศูนย์ความ ปลอดภัยในการทำงานได้เข้าไปจัดเก็บตัวอย่างเมื่อปลายปี 2536 และปี 2537 ตามเอกสารหมายเลข ล.55, ล.56 ปรากฏว่ามีปริมาณฝุ่นรวม (TOTAL DUST) และปริมาณฝุ่นที่มีขนาดเล็กกว่า 5 ไมคอน

(RESPIRABLE DUST) ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานอีกทั้งจากรายงานการตรวจร่างกายของโจทก์ ตามเอกสารหมายเลข 15 ปรากฏว่าแพทย์ได้ตรวจร่างกายโจทก์เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2532 วันที่ 21 ธันวาคม 2533 วันที่ 16 ธันวาคม 2534 และวันที่ 21 พฤศจิกายน 2535 โจทก์มีปอดปกติ ดังนั้น โจทก์จึงไม่น่าจะได้รับสารอลูมินาเข้าสู่ร่างกายทางการหายใจจนเป็นเหตุให้เจ็บป่วย ส่วนการที่ สารอลูมินาเข้าสู่ร่างกายด้วยการปนเปื้อนไปกับอาหารที่กินเข้าไปนั้น ได้รับความจากรองศาสตราจารย์ คีอิกเตอร์กาญจนะ นายแพทย์สนธยา และเอกสารทางวิชาการชื่อ ALUMINUM AND HEALTH A CRITICAL REVIEW โดยศาสตราจารย์ HILLEL I. Gitelman เอกสารหมายเลข 35 และ NEUROTOXICITY OF ALUMINUM โดยนาย Henry M. Winiewski กับคณะ ตามเอกสาร หมายเลข 36 ว่า สารอลูมินาเมื่อเข้าสู่ร่างกายด้วยการกิน ร่างกายจะสามารถขับสารดังกล่าว ออกไปได้ โดยสารอลูมินาสามารถดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือดได้ในปริมาณที่น้อยมาก ยกเว้นแต่ใน รายผู้ป่วยเป็นโรคไตวายเรื้อรังเท่านั้น ที่สารอลูมินาอาจสะสมและมีผลต่อสมองของผู้ป่วยได้ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ปรากฏว่าโจทก์ป่วยเป็นโรคไตวายเรื้อรังแต่อย่างใด แม้โจทก์จะได้รับสาร อลูมินาเข้าสู่ร่างกายปนเปื้อนไปกับอาหารก็ไม่น่าจะเข้าไปสะสมในร่างกายและมีผลต่อสมองได้ อีกทั้งผลการตรวจตัวอย่างเลือด ปัสสาวะและเส้นผมของโจทก์ โดยนายแพทย์สมพล ก็ระบุยืนยัน ว่าโจทก์มีสารอลูมินาอยู่ในเลือด ปัสสาวะและเส้นผมอยู่ในเกณฑ์ปกติ ดังนั้น การที่โจทก์เจ็บป่วย โดยมีอาการเวียนศีรษะ อ่อนเพลีย ปวดข้อกระดูกและชาตามแขนขาไม่น่าจะเกิดจากสารอลูมินา จากการทำงาน ส่วนที่แพทย์หญิงชิดสุรางค์ แพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาโจทก์นั้น เห็นว่าโจทก์น่าจะ เจ็บป่วยเนื่องจากสารอลูมินาจากการทำงานนั้น แพทย์หญิงชิดสุรางค์ เบิกความว่าได้ให้ความเห็น โดยใช้วิธีตรวจรักษา ชักประวัติการทำงานของโจทก์และศึกษาเปรียบเทียบจากเอกสารทางวิชาการ ของต่างประเทศเท่านั้น ไม่ได้ตรวจทางห้องปฏิบัติการแต่อย่างใด อีกทั้งตามใบรับรองแพทย์ เอกสารหมายเลข 21 และ 23 แพทย์หญิงสุรางค์ ระบุโรคว่าสงสัยพิษสะสมของสารอลูมินารวมทั้ง อาจจะเป็นโรคจากสารโลหะหนักสะสมในร่างกาย อันเป็นความเห็นในทางสงสัยว่าอาจจะเป็นอย่างนั้น หาได้ยืนยันแน่ชัดว่าโจทก์เจ็บป่วยเนื่องจากสารอลูมินาจากการทำงานแต่อย่างใดไม่ ส่วนที่ แพทย์หญิงอรพรรณ ทำการตรวจโจทก์แล้วเห็นว่า โจทก์มีคลื่นหัวใจและปวดผิดปกติ ตาม เอกสารหมายเลข 8 แผ่นที่ 14, 15 และ 9 นั้น เมื่อนายแพทย์สนธยา พยานจำเลยซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านอาชีวเวชศาสตร์ได้ดูเอกสารดังกล่าวแล้ว เบิกความว่าคลื่นหัวใจที่ผิดปกติไม่อาจยืนยันได้ว่า ผู้ป่วยได้รับสารอลูมินาเข้าไปในร่างกายหรือไม่ และผลการตรวจปอดของโจทก์ดังกล่าวอยู่ใน เกณฑ์ปกติ นอกจากคำเบิกความของแพทย์หญิงอรพรรณแล้ว โจทก์ไม่ได้นำพยานอื่นมาสืบให้ เห็นว่าปอดของโจทก์มีอาการผิดปกติดังที่แพทย์หญิงอรพรรณอ้างแต่อย่างใด ในขณะที่ผล การตรวจร่างกายของโจทก์ตามเอกสารหมายเลข 15 ตั้งแต่ปี 2532 ถึง 2535 โจทก์มีปอดที่ปกติ

มาโดยตลอด และที่แพทย์หญิงอรพรรณ เบิกความว่าได้เก็บตัวอย่างเลือดและปัสสาวะของ โจทก์ไปตรวจทางห้องปฏิบัติ แล้วพบว่าโจทก์มีสารอนุมิโนอยู่ในร่างกายเป็นปริมาณสูงนั้นได้ ความจากโจทก์ว่า โจทก์เข้าไปยังสถานที่ทำงานครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนตุลาคม 2536 ต่อมาวันที่ 23 พฤศจิกายน 2536 นายแพทย์สมพูล เก็บตัวอย่างเลือด ปัสสาวะ และเส้นผมของโจทก์ไปตรวจ ปรากฏว่ามีปริมาณสารอนุมิโนอยู่ในเลือด 15.9 ไมโครกรัมเปอร์เซ็นต์ ปัสสาวะ 24.6 ไมโครกรัม เปอร์เซ็นต์ แพทย์หญิงอรพรรณ เก็บตัวอย่างเลือดและปัสสาวะของโจทก์ไปตรวจทางห้องปฏิบัติการ ในเดือนมีนาคม 2537 กลับปรากฏว่ามีปริมาณสารอนุมิโนในเลือดสูงถึง 560 ไมโครกรัม เปอร์เซ็นต์ ในปัสสาวะสูงถึง 113 ไมโครกรัมเปอร์เซ็นต์ ทั้งที่หลังจากนายแพทย์สมพูล เก็บตัวอย่าง จากร่างกายโจทก์ไปแล้ว โจทก์ไม่ได้สัมผัสสารอนุมิโนจากการทำงานแต่อย่างใด การที่โจทก์มี ปริมาณสารอนุมิโนเพิ่มขึ้นเป็นปริมาณสูงหลังจากที่ไม่ได้สัมผัสกับสารเช่นนี้ จึงไม่สอดคล้อง ด้วยเหตุผล อีกทั้งได้ความจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ค็อกเตอร์ยูวดี เชื้อววัฒนา พยานศาลและ นายแพทย์สนธยา ว่าสารอนุมิโนนี้มีอยู่ทั่วไปในภาวะแวดล้อม หากเก็บตัวอย่างไม่ดีอาจมีการ ปนเปื้อนสารอนุมิโนอยู่ในร่างกายสูงจนผิดไปจากปกติมากเช่นนี้ จึงอาจเกิดจากการปนเปื้อนของ สารอนุมิโนที่มีอยู่ในภาวะแวดล้อมในขณะที่จัดเก็บก็ได้ ถ้าพึงผลการตรวจหาสารอนุมิโนในร่างกาย ของโจทก์ที่มีปริมาณสูงจนผิดปกติเพียงอย่างเดียวไม่อาจยืนยันเด็ดขาดได้ว่าอาการป่วยของโจทก์ เกิดจากสารอนุมิโนจากการทำงาน พยานบุคคลที่จำเียนำสืบ อันได้แก่ นายแพทย์สนธยา นายแพทย์สมพูล รองศาสตราจารย์ค็อกเตอร์กาญจนะ และนายโสภณ ล้วนแต่เป็นผู้มีความรู้ และเชี่ยวชาญ เมื่อรับฟังประกอบกับเอกสารทางวิชาการของต่างประเทศเกี่ยวกับสารอนุมิโน ตามเอกสารหมายเลข 35, 36 แล้ว เห็นว่า มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบ ข้อเท็จจริง ฟังได้ว่าโจทก์เจ็บป่วยโดยมีการปวดศีรษะ อ่อนเพลีย ปวดตามข้อ ขาดตามแขนและมือจริง แต่การ เจ็บป่วยดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสารอนุมิโนจากการทำงาน ดังนั้น การที่สำนักงานประกันสังคม จังหวัดลำพูน และคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่ได้เจ็บป่วยเนื่องจากสาร อนุมิโนจากการทำงานจึงชอบแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในประเทศข้อ 3 เป็นข้อสุดท้ายว่า โจทก์มีสิทธิได้รับ ค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด โจทก์ฟ้องอ้างว่า จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้สารพิษรั่วไหลหรือแพร่กระจายจนเป็นเหตุให้ โจทก์ซึ่งทำงานกับจำเลยที่ 2 ได้รับอันตรายจากสารพิษดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าการ เจ็บป่วยของโจทก์เกิดจากสารอนุมิโนจากการทำงาน จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ทำละเมิดต่อ โจทก์ตามฟ้อง โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหาย หรือค่าสินไหมทดแทนจากเหตุ ละเมิดดังกล่าว ส่วนที่โจทก์อ้างว่าจำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรมและเรียกค่าเสียหายจาก

การที่โจทก์ขาดรายได้และเสียโอกาสในการทำงานเป็นค่าเสียหายจากการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมนั้น เห็นว่า ตามหนังสือเลิกจ้างเอกสารหมายเลข ล.13 จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เนื่องจากหย่อนสมรรถภาพในการทำงานและไม่เข้าทำงานตั้งแต่วันที่ 30 ตุลาคม 2536 โดยไม่มีเหตุอันสมควร ข้อเท็จจริงได้ ความจากโจทก์และสำเนาบันทีกการลงเวลาเข้าทำงานของโจทก์ เอกสารหมายเลข ล.14 ว่าโจทก์ เริ่มป่วยและหยุดงานตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2536 เป็นต้นมา โดยโจทก์เข้าทำงานครั้งสุดท้ายในเดือนตุลาคม 2536 หลังจากนั้นไม่ได้กลับเข้าไปทำงานอีก จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2537 จึงเป็นการเลิกจ้าง หลังจากที่โจทก์ไม่ได้เข้าไปทำงานให้แก่จำเลยเป็นเวลา เกินกว่า 6 เดือน แม้การหยุดงานจะเกิดจากการเจ็บป่วยอันมิใช่ความผิดของโจทก์ก็ตาม แต่การที่จะพิจารณาว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธี พิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 49 หรือไม่นั้น จำต้องพิจารณาจากสาเหตุของการเลิกจ้าง เป็นสำคัญ หากนายจ้างมีสาเหตุที่สมควรและเพียงพอที่จะเลิกจ้าง แม้สาเหตุของการเลิกจ้างนั้น จะมีใช่ความผิดของลูกจ้าง ก็ถือว่าการเลิกจ้างนั้นเป็นการเลิกจ้างที่เป็นธรรม ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 เลิกจ้างเนื่องจากโจทก์ลาป่วยและหยุดงานเป็นเวลานานเกินกว่า 6 เดือนเช่นนี้ ย่อมถือได้ว่ามี เหตุผลที่สมควรและเพียงพอที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนายจ้างจะเลิกจ้างโจทก์ก็ได้ ถือไม่ได้ว่าการเลิกจ้าง โจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากการเลิกจ้างโดยไม่เป็น ธรรมตามฟ้อง

พิพากษายกฟ้อง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

หมวด 2

กองทุนสิ่งแวดล้อม

มาตรา 22 ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนสิ่งแวดล้อม” ในกระทรวงการคลังประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินดังต่อไปนี้

- (1) เงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงตามจำนวนที่นายกรัฐมนตรีกำหนด
- (2) เงินที่โอนมาจากเงินทุนหมุนเวียนเพื่อการพัฒนาสภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตตามพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2535
- (3) เงินค่าบริการและค่าปรับที่จัดเก็บตามพระราชบัญญัตินี้
- (4) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นคราว ๆ
- (5) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากภาคเอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศ รัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศ

(6) เงินจากดอกผลและผลประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากกองทุนนี้

(7) เงินอื่น ๆ ที่ได้รับมาเพื่อบำรุงการกองทุนนี้

ให้กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง เก็บรักษาเงินและทรัพย์สินของกองทุนสิ่งแวดล้อมและดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนสิ่งแวดล้อมตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 23 เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

- (1) ให้ส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับการลงทุนและดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวม รวมทั้งการจัดหาจัดซื้อ ที่ดิน วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงาน และบำรุงรักษาระบบดังกล่าวด้วย
- (2) ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือรัฐวิสาหกิจกู้ยืม เพื่อจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสียหรือน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสียหรืออุปกรณ์อื่นใด สำหรับใช้เฉพาะในกิจการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือรัฐวิสาหกิจนั้น
- (3) ให้เอกชนกู้ยืมในกรณีที่บุคคลนั้น มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย หรือน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสีย หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษที่เกิดจากกิจกรรมหรือการดำเนินงานของตนเองหรือบุคคลนั้นเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการเป็นผู้รับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียตามพระราชบัญญัตินี้
- (4) เป็นเงินช่วยเหลือและอุดหนุนกิจการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่คณะกรรมการกองทุนเห็นสมควรและโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

(5) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน

มาตรา 24 ให้มีคณะกรรมการกองทุนคณะหนึ่งประกอบด้วย ปลัดกระทรวง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมบัญชีกลาง อธิบดีกรมโยธาธิการ อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมทรัพยากรธรณี อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินห้าคน ซึ่งคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมเป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้นำความในมาตรา 14 และมาตรา 15 มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการกองทุนโดยอนุโลม

มาตรา 25 ให้คณะกรรมการกองทุนมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อใช้ตามกิจการที่กำหนดไว้ในมาตรา 23
- (2) กำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข ระเบียบและวิธีการขอจัดสรรหรือขอกู้ยืมเงินกองทุน
- (3) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่และวิธีดำเนินงานของผู้จัดการกองทุนตามมาตรา 29 และมาตรา 30 ตลอดจนวิธีการประสานงานระหว่างคณะกรรมการกองทุน กรมบัญชีกลางและผู้จัดการกองทุนตามมาตรา 29 และมาตรา 30
- (4) วางระเบียบการรับเงินและเบิกจ่ายเงินกองทุน
- (5) กำหนดระยะเวลาชำระคืนเงินที่กู้ยืมจากกองทุนตามมาตรา 23 (2) หรือ (3) รวมทั้งอัตราดอกเบี้ยและหักประกันตามความจำเป็นและเหมาะสม
- (6) กำหนดอัตราส่วนและหลักเกณฑ์สำหรับการหักเงินค่าบริการและค่าปรับส่งเข้ากองทุนตามมาตรา 93
- (7) จัดทำรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนเสนอต่อคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติตามที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

(8) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การกำหนดระเบียบตาม (2) (3) หรือ (4) และการกำหนดแนวทางการดำเนินงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตาม (1) หรือ (5) ของคณะกรรมการกองทุนจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะอนุกรรมการ เพื่อพิจารณาและปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการกองทุนจะมอบหมายก็ได้

มาตรา 26 ให้นำความในมาตรา 16 มาตรา 17 และมาตรา 20 มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการกองทุน และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการกองทุนแต่งตั้งโดยอนุโลม

มาตรา 27 ในการพิจารณาจัดสรรเงินกองทุนตามมาตรา 23 (1) ให้คณะกรรมการกองทุนพิจารณาคำขอจัดสรรในแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัดตามมาตรา 39 เพื่อทำการก่อสร้างหรือดำเนินการให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย ซึ่งได้รับการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินตามมาตรา 39 ให้แล้วส่วนหนึ่ง หรือราชการส่วนท้องถิ่นได้จัดสรรเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่นสมทบด้วยแล้วเป็นลำดับแรก

สัดส่วนระหว่างเงินงบประมาณแผ่นดิน หรือเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่นกับเงินกองทุนที่คณะกรรมการกองทุนจะพิจารณาอนุมัติจัดสรรให้ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด

มาตรา 28 การจัดสรรเงินกองทุนให้ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนทำการกู้ยืมตามมาตรา 23 (2) หรือ (3) ให้คณะกรรมการกองทุนพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด

เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้คณะกรรมการกองทุนโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ อาจจัดสรรเงินกองทุนให้ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนรายหนึ่งรายใดกู้ยืมเงินกองทุนได้ โดยมีกำหนดระยะยาวเป็นพิเศษ และจะกำหนดให้ลดอัตราดอกเบี้ยหรือยกเว้นดอกเบี้ยตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา 29 ให้อธิบดีกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง เป็นผู้จัดการกองทุนในเงินกองทุนส่วนที่จัดสรรให้ส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับการลงทุนและดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมตามมาตรา 23 (1) และเงินกองทุนในส่วนอื่นที่คณะกรรมการกองทุนจัดสรรนอกเหนือจากมาตรา 23 (2) และ (3)

มาตรา 30 คณะกรรมการกองทุนอาจมอบหมายให้สถาบันการเงินของรัฐที่เห็นสมควรหรือบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นผู้จัดการกองทุนในเงินกองทุนส่วนที่จัดสรรให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจหรือเอกชนกู้ยืมตามมาตรา 23 (2) หรือ (3) ได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จัดการกองทุนมีหน้าที่วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในด้านการลงทุนและด้านวิชาการ และให้มีอำนาจทำสัญญาให้กู้ยืมธนาคารคณะกรรมการกองทุนในฐานะผู้ให้กู้เก็บรักษาและจ่ายเงินกองทุนส่วนนี้ให้ผู้กู้ตามเงื่อนไขในสัญญากู้ยืม รวมทั้งติดตามทวงถามและรับเงินที่กู้ชำระคืนพร้อมทั้งดอกเบี้ยส่งเข้ากองทุนและให้มีอำนาจกำหนดระเบียบเพื่อปฏิบัติการในการให้กู้ยืมเงินได้โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกองทุน

สัญญากู้ยืมตามวรรคสองจะต้องมีเงื่อนไข ซึ่งเป็นสาระสำคัญของสัญญากำหนดให้ผู้กู้มีหน้าที่ต้องชำระเงินที่กู้ยืมไป เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของผู้ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

มาตรา 31 เงินกองทุนสิ่งแวดล้อมที่กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง เก็บรักษาไว้ตาม มาตรา 22 ให้กรมบัญชีกลางนำไปหาผลตอบแทนโดยการฝากออมทรัพย์หรือฝากออมทรัพย์หรือ ฝาก ประจำกับสถาบันการเงินที่เป็นของรัฐ

เงินรายได้ของกองทุนสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 22ให้นำส่งเข้ากองทุนสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้ในการกิจการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 23 โดยไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

ระเบียบคณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อม
ว่าด้วยการจัดกองทุนสิ่งแวดล้อม
พ.ศ. 2536

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบว่าด้วยการจัดการกองทุนสิ่งแวดล้อม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 25 มาตรา 27 และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 คณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อม โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ 1/2536 เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2536 จึงวางระเบียบว่าด้วยการจัดการกองทุนสิ่งแวดล้อมไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อมว่าด้วยการจัดการกองทุนสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2536”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2536 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนสิ่งแวดล้อม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อม

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานกองทุนสิ่งแวดล้อม

“พระราชบัญญัติ” หมายความว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

“องค์กรเอกชน” หมายความว่า องค์กรเอกชนตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 4 ให้คณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้

ข้อ 5 ให้ประธานคณะกรรมการรักษาการตามระเบียบนี้

หมวด 1

หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการขอจัดสรรหรือขอกู้ยืมเงินกองทุน

ข้อ 6 กิจการและบุคคลผู้มีสิทธิขอรับเงินสนับสนุนจากกองทุนได้ในลักษณะดังต่อไปนี้

6.1 กิจการที่จะขอรับการสนับสนุนในลักษณะของเงินอุดหนุน

6.1.1 การลงทุนและดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวมของส่วนราชการ หรือราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการจัดหาจัดซื้อ ที่ดิน วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงาน และบำรุงรักษาระบบดังกล่าวด้วย และกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องในกรณีที่ได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อก่อสร้าง หรือดำเนินการให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย และได้รับการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้แล้วส่วนหนึ่ง หรือราชการส่วนท้องถิ่นได้จัดสรรเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่นสมทบด้วย

6.1.2 การดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ขององค์กรเอกชนที่จดทะเบียนเป็นองค์กรด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติต่อกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

6.1.3 การดำเนินกิจการใดๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

6.2 กิจการที่จะขอรับการสนับสนุนในลักษณะของโครงการเงินกู้

6.2.1 การดำเนินการของราชการส่วนท้องถิ่น เพื่อจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวม หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษ

6.2.2 การดำเนินการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือรัฐวิสาหกิจเพื่อจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย หรือน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสีย หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษ สำหรับใช้เฉพาะในกิจการของส่วนท้องถิ่น หรือรัฐวิสาหกิจนั้น

6.2.3 การดำเนินการของเอกชนในกรณีที่บุคคลนั้น มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย หรือน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสีย หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษที่เกิดจากกิจกรรมหรือการดำเนินการของตนเอง เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าว

6.2.4 การรื้อถอน.../

6.2.4 การรื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายสถานประกอบกิจการของเอกชนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมเข้าไปอยู่ในเขตนิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรม หรือพื้นที่เหมาะสมที่มีระบบบำบัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสีย

6.2.5 การดำเนินการของผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสีย หรือกำจัดของเสียตามพระราชบัญญัติ เพื่อให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวม หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษ

ข้อ 7 วงเงินที่จะให้เป็นเงินอุดหนุนหรือเงินกู้ตามข้อ 6 จะใช้หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

7.1 กรณีเงินอุดหนุน ให้เป็นไปตามวงเงินที่คณะกรรมการกำหนด

7.2 เงินกู้

7.2.1 กรณีราชการส่วนท้องถิ่น หรือรัฐวิสาหกิจ ตามข้อ 6.2.1 และข้อ 6.2.2 ให้เป็นไปตามวงเงินที่คณะกรรมการกำหนด

7.2.2 กรณีเอกชน ตามข้อ 6.2.3 ไม่เกินร้อยละสิบของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรรวม แต่ต้องไม่เกินเงินลงทุนของระบบบำบัดอากาศเสีย หรือน้ำเสีย ระบบกำจัดของเสีย หรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษที่เกิดจากกิจกรรมหรือการดำเนินกิจการของตนเอง

7.2.3 กรณีเอกชนตามข้อ 6.2.4 และข้อ 6.2.5 ไม่เกินร้อยละหกสิบของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวร เพื่อจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวมหรืออุปกรณ์อื่นใด เพื่อการควบคุมบำบัดหรือขจัดมลพิษ

คณะกรรมการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ อาจจะขยายวงเงินตามที่กำหนดในข้อ 7.2.2 และข้อ 7.2.3 ได้

กำหนดระยะเวลาชำระคืนเงินที่กู้จากกองทุน อัตราดอกเบี้ย และหลักประกันตามข้อ 7.2 ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อ 8 ผู้ที่ประสงค์จะขอเงินอุดหนุนและ/หรือเงินกู้จากกองทุน จะต้องยื่นคำขอตามแบบคำขอเงินอุดหนุนและ/หรือเงินกู้จากกองทุนสิ่งแวดล้อมแบบทำระเบียบ พร้อมทั้งเอกสารดังต่อไปนี้ ต่อสำนักงาน และกรณีเงินกู้ ให้ยื่นต่อผู้จัดการกองทุนด้วย

8.1 กรณีที่ผู้ยื่นคำขอเป็นส่วนราชการ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือรัฐวิสาหกิจจะต้องยื่นเอกสารข้อเสนอโครงการ ซึ่งอย่างน้อยจะต้องมีสาระสำคัญประกอบด้วย

(ก) วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

(ข) รายละเอียดของโครงการ

(ค) แผนการดำเนินงาน.../

- (ค) แผนการดำเนินงานและระยะเวลา
- (ง) จำนวนเงินอุดหนุนหรือเงินกู้และแผนการใช้จ่ายเงิน
- (จ) ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการดำเนินงานตามโครงการ
- (ฉ) หลักฐานหรือเอกสาร จะต้องยื่นเอกสารตามข้อ 8.1 พร้อมทั้งเอกสาร

ดังต่อไปนี้

8.2 กรณีที่ผู้ยื่นคำขอเป็นเอกชน จะต้องยื่นเอกสารตามข้อ 8.1 พร้อมทั้งเอกสาร

ดังต่อไปนี้

8.2.1 กรณีบุคคลธรรมดา

- (ก) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาใบทะเบียนบ้านของผู้ยื่นคำขอ
- (ข) สำเนานหนังสือจดทะเบียนพาณิชย์และใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ถ้ามี) พร้อมทั้งรับรองสำเนาถูกต้อง

8.2.2 กรณีนิติบุคคล

(ก) สำเนานหนังสือรับรองแสดงการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลของสำนักงานทะเบียนทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลาง หรือสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัด กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ หรือสำเนานหนังสือรับรองแสดงการจดทะเบียนเป็นองค์กร เอกชนด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ฉบับที่จดทะเบียนครั้งสุดท้ายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ที่แสดงว่าได้จดทะเบียน ผู้มีอำนาจทำนิติกรรมแทนนิติบุคคล และสำเนาใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ถ้ามี) พร้อมทั้งรับรอง สำเนาถูกต้อง

สำเนาเอกสารที่นำมาประกอบการยื่นคำขอเงินอุดหนุนและ/หรือเงินกู้ดังกล่าวข้างต้น จะต้องให้ผู้มีอำนาจทำนิติกรรมแทนนิติบุคคลเป็นผู้รับรอง พร้อมทั้งประทับตราทุกฉบับด้วย

(ข) หนังสือมอบอำนาจซึ่งปิดอากรแสตมป์ตามกฎหมายในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอ มอบอำนาจให้บุคคลอื่นลงนามในแบบคำขอแทน

ข้อ 9 การพิจารณาโครงการที่จะได้รับการสนับสนุนจากกองทุน ให้ดำเนินการดังนี้
กรณีโครงการที่จะได้รับการสนับสนุนในลักษณะของเงินอุดหนุน ให้สำนักงาน เสนอให้คณะกรรมการพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

กรณีโครงการขอเงินกู้ ให้ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 วิเคราะห์ความเป็นไปได้ ของโครงการและนำผลการวิเคราะห์เสนอให้คณะกรรมการพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่

คณะกรรมการ.../

คณะกรรมการกำหนด

ข้อ 10 โครงการใดๆ ซึ่งคณะกรรมการมีมติให้ความเห็นชอบและจัดสรรเงินอุดหนุนหรือเงินกู้จากกองทุนแล้ว ให้สำนักงานแจ้งให้กรมบัญชีกลางและผู้จัดการกองทุนทราบภายในสามวันทำการ

ข้อ 11 ให้ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 ดำเนินการทำสัญญากู้ให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากสำนักงาน และส่งสำเนาสัญญาให้กรมบัญชีกลางและสำนักงานทราบด้วย

ให้ผู้จัดการกองทุนตามวรรคหนึ่ง แจ้งกำหนดจ่ายเงินแต่ละงวดให้กรมบัญชีกลางทราบล่วงหน้า ก่อนวันครบกำหนดจ่ายเงินแต่ละงวด อย่างน้อยสิบวันทำการและส่งสำเนาให้สำนักงานทราบด้วย ให้กรมบัญชีกลางโอนเงินเข้าบัญชีผู้จัดการกองทุนนั้น ก่อนวันครบกำหนดจ่ายเงินแต่ละงวดสามวันทำการ โดยผู้จัดการกองทุนนั้นจะต้องโอนเงินที่ได้รับมาจากกรมบัญชีกลางให้ผู้กู้ในวันครบกำหนดการจ่ายเงินแต่ละงวด

ในกรณีที่ผู้กู้ไม่ปฏิบัติตามสัญญา และผู้จัดการกองทุนได้ระงับการจ่ายเงิน ให้ผู้จัดการกองทุนรายงานให้สำนักงานทราบ เพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณาต่อไป

ข้อ 12 เมื่อกรมบัญชีกลางได้โอนเงินเข้าบัญชีตามข้อ 21 แล้ว ให้ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 19 ดำเนินการโอนเงินให้แก่ผู้ได้รับเงินอุดหนุนจากกองทุน ภายในวันทำการนั้นหรืออย่างช้าภายในวันทำการถัดไป

ข้อ 13 ให้ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 นำเงินที่ต้องรับชำระคืน ส่งคืนกองทุนที่กรมบัญชีกลาง ภายในสองวันทำการนับจากวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามสัญญา

ข้อ 14 หากผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 ไม่สามารถโอนเงินให้ผู้กู้ได้ทันตามกำหนดเวลาในระเบียบนี้ได้ ดอกผลที่ออกเษจากเงินกองทุนในระหว่างเวลาที่ไม่สามารถโอนเงินให้ผู้กู้ให้ตนแก่กองทุน

ในกรณีที่ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 ผิดนัดชำระเงินให้กองทุนตามสัญญาจะต้องรับผิดชอบชำระเบี้ยปรับสำหรับจำนวนเงินที่ไม่สามารถส่งคืนให้กองทุนที่กรมบัญชีกลางในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงสุด ที่ธนาคาร กรุงไทย จำกัด กำหนดในช่วงเวลาที่ผิดนัด ทั้งนี้จนกว่าจะได้ส่งเงินคืนให้กองทุนที่กรมบัญชีกลาง

ผลประโยชน์ใดๆ ที่ออกเษจากเงินกองทุนส่วนที่ไม่สามารถโอนเงินให้ผู้กู้หรือส่งคืนให้กรมบัญชีกลางตามที่กำหนดข้างต้น ให้ตกแก่กองทุน

ข้อ 15.../

ข้อ 15 ในระหว่างที่ยังมิได้วางระเบียบการรับเงินและเบิกจ่ายเงินกองทุนการรับเงินและเบิกจ่ายเงิน ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อ 16 เพื่อความคล่องตัวและประโยชน์ในการบริหารงาน ให้สำนักงานจัดทำงบประมาณค่าใช้จ่ายในการบริหารเงินกองทุนส่วนที่ได้รับจัดสรรประจำปี เพื่อเสนอคณะกรรมการให้ความเห็นชอบ

ค่าใช้จ่ายในการบริหารเงินกองทุน ได้แก่

16.1 ค่าตอบแทนหรือค่าจ้างผู้จัดการกองทุน

16.2 ค่าเบี้ยประชุมคณะกรรมการและอนุกรรมการตามระเบียบของทางราชการ

16.3 ค่าใช้จ่ายในการบริหารสำนักงาน และการดำเนินงานของกรมบัญชีกลาง

16.4 ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่ใช้ในการบริหารงานตามที่คณะกรรมการกำหนด

การจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการบริหารเงินกองทุนข้างต้นจากกองทุน ให้เป็นไปตามรายจ่ายและภายในวงเงินงบประมาณการรายจ่ายประจำปีที่คณะกรรมการเห็นชอบ ในกรณีที่ค่าใช้จ่ายจริงในการบริหารเงินกองทุนสูงกว่าวงเงินประมาณการรายจ่ายประจำปีให้สำนักงานเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาจัดสรรเพิ่มเติม

ข้อ 17 ให้กรมบัญชีกลางจัดทำงบแสดงฐานะการเงินของกองทุน เพื่อให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีงบประมาณ และให้สำเนาส่งสำนักงาน และเมื่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบแล้ว ให้รายงานให้คณะกรรมการทราบ

ข้อ 18 วิธีการเก็บรักษาเงิน การเบิกจ่ายเงินและการพัสดุของส่วนราชการที่ได้รับเงินอุดหนุนจากกองทุนในส่วนที่มีได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติและระเบียบนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการนั้น ๆ

หมวด 2

อำนาจหน้าที่และวิธีดำเนินงานของผู้จัดการกองทุน

ข้อ 19 ผู้จัดการกองทุนตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

19.1 จัดทำบัญชีเพื่อบันทึกรายงานการรับจ่ายเงิน และรายงานการเสนอคณะกรรมการเป็นรายไตรมาส

19.2 เก็บรักษาและจ่ายเงินกองทุนส่วนที่ได้รับจัดสรรจากคณะกรรมการ

19.3 จัดทำ.../

19.3 จัดทำประมาณค่าใช้จ่ายในการบริหารเงินกองทุนส่วนที่ได้รับจัดสรรส่งสำนักงานเพื่อเสนอคณะกรรมการ

19.4 อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ข้อ 20 ผู้จัดการกองทุนตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

20.1 วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในด้านการลงทุนและด้านวิชาการ

20.2 ทำสัญญาให้กู้แทนคณะกรรมการในฐานะผู้ให้กู้

20.3 เก็บรักษาและจ่ายเงินกองทุนส่วนที่ได้รับจัดสรรจากคณะกรรมการให้ผู้กู้ตามเงื่อนไขในสัญญา

20.4 ติดตาม ทวงถาม และรับเงินที่ผู้กู้ชำระคืนพร้อมทั้งดอกเบี้ย ส่งเข้ากองทุนและรับภาระหนี้สูญ

20.5 จัดทำบัญชีเพื่อบันทึกรายงานการรับจ่ายเงินและรายงานการเงินตามที่สำนักงานกำหนดเสนอคณะกรรมการ และสำเนาส่งกรมบัญชีกลางเป็นรายไตรมาส

20.6 อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ข้อ 21 ให้ผู้จัดการกองทุนตามข้อ 19 และผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 ในส่วนสถาบันการเงินของรัฐเปิดบัญชีเงินฝากกับสถาบันการเงินที่เป็นของรัฐ และผู้จัดการกองทุนตามข้อ 20 ในส่วนบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เปิดบัญชีเงินฝากชื่อบัญชี “กองทุนสิ่งแวดล้อม” และแจ้งเลขที่บัญชีเงินฝากดังกล่าวให้กรมบัญชีกลางทราบ เพื่อกรมบัญชีกลางโอนเงินเข้าบัญชีให้ต่อไป

ดอกเบี้ยที่ออกเษจากบัญชีเงินฝากตามวรรคหนึ่ง ให้ตกแก่กองทุน

ข้อ 22 วิธีปฏิบัติงานระหว่างคณะกรรมการ สำนักงาน กรมบัญชีกลาง และ ผู้จัดการกองทุน นอกเหนือจากที่ปรากฏในระเบียบนี้ให้เป็นไปตามข้อตกลงที่คณะกรรมการเห็นชอบ

ประกาศ ณ วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2536

เกษม สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

(นายเกษม สนิทวงศ์ ณ อยุธยา)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ประธานคณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติ
การส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2535

หมวด 4
กองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน

.....

มาตรา 24 ให้จัดตั้งกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน” ในกระทรวงการคลัง เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนและใช้จ่ายช่วยเหลือหรืออุดหนุนการดำเนินงานเกี่ยวกับการอนุรักษ์พลังงาน โดยประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินดังต่อไปนี้

- (1) เงินที่โอนจากกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการแก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิงตามจำนวนที่นายกรัฐมนตรีกำหนด
- (2) เงินที่ส่งตามมาตรา 35 มาตรา 36 และมาตรา 37
- (3) เงินค่าธรรมเนียมพิเศษที่จัดเก็บตามมาตรา 42
- (4) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นคราว ๆ
- (5) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากภาคเอกชนทั้งภายในและภายนอกประเทศ รัฐบาลต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ

- (6) เงินจากดอกผลและผลประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากกองทุนนี้

ให้กระทรวงการคลังเก็บรักษาเงินและทรัพย์สินของกองทุนและดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 25 เงินกองทุนให้ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นเงินทุนหมุนเวียน เงินช่วยเหลือ หรือเงินอุดหนุนสำหรับการลงทุนและดำเนินงานในการอนุรักษ์พลังงานหรือการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงานของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

(2) เป็นเงินหมุนเวียน เงินช่วยเหลือ หรือเงินอุดหนุนแก่เอกชนสำหรับการลงทุนและดำเนินงานในการอนุรักษ์พลังงานหรือเพื่อการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงาน

(3) เป็นเงินช่วยเหลือหรือเงินอุดหนุนให้แก่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ สถาบันการศึกษาหรือองค์กรเอกชนในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) โครงการทางด้านการอนุรักษ์พลังงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับการป้องกัน และแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงาน

(ข) การค้นคว้า วิจัย การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนา การส่งเสริม และการอนุรักษ์พลังงาน การป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงานและเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายและวางแผนพลังงาน

(ค) โครงการสาธิต หรือโครงการริเริ่มที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์พลังงานหรือการป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงาน

(ง) การศึกษา การฝึกอบรม และการประชุมเกี่ยวกับพลังงาน

(จ) การโฆษณา การเผยแพร่ข้อมูล และการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการพัฒนา การส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน และการป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงาน

(4) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 26 องค์กรเอกชนที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือหรือเงินอุดหนุนตามมาตรา 25(3) ต้องมีฐานเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายไทยหรือกฎหมายต่างประเทศที่มีกิจกรรมเกี่ยวข้องโดยตรงกับการอนุรักษ์พลังงานหรือการป้องกันและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการอนุรักษ์พลังงาน และมีได้มีวัตถุประสงค์ในทางการเมืองหรือมุ่งค้าหากำไรจากการประกอบกิจกรรมดังกล่าว

มาตรา 27 ให้มีคณะกรรมการกองทุนคณะหนึ่งประกอบด้วย รองนายกรัฐมนตรี คนหนึ่งที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการพลังงาน ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม อธิบดีกรมบัญชีกลาง อธิบดีกรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน อธิบดีกรมโยธาธิการ อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นักวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และเลขาธิการคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติเป็นกรรมการและเลขานุการ

การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้พิจารณาจากบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญมีผลงานและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ การเงิน วิทยาการพลังงานและการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมด้วย

มาตรา 28 ให้คณะกรรมการกองทุนมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เสนอแนวทาง หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และลำดับความสำคัญของการใช้จ่ายเงินกองทุนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 25 ต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(2) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อใช้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 25 ทั้งนี้ ตามแนวทาง หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และลำดับความสำคัญที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ กำหนดตามมาตรา 4(4)

(3) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการขจัดสรร ขอนเงินช่วยเหลือ หรือขอเงินอุดหนุนจากกองทุน

(4) เสนออัตราการลงทุนเงินเข้ากองทุนสำหรับน้ำมันเชื้อเพลิงต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(5) เสนอชนิดของน้ำมันเชื้อเพลิงที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องส่งเงินเข้ากองทุนต่อคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(6) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมพิเศษโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

(7) ยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษ

(8) พิจารณานุมัติคำขอรับการส่งเสริมและช่วยเหลือตามมาตรา 40 (2) ตามแนวทาง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติกำหนดตามมาตรา 4(8)

(9) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการขอรับการส่งเสริมและช่วยเหลือตามมาตรา 41

(10) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การกำหนดตาม (3) (7) และ (9) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 29 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา 30 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 29 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่อง หรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถ

(4) เป็นบุคคลล้มละลาย

(5) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความสุลู่โทษ

มาตรา 31 ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา 32 ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งครบตามวาระแล้วแต่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่

มาตรา 33 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา 34 ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย ตลอดจนเชิญบุคคลใดๆ มาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำ หรือความเห็นได้

ให้นำมาตรา 33 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา 35 ให้ผู้ผลิตน้ำมันเชื้อเพลิง โรงกลั่นและจำหน่ายเพื่อใช้ในราชอาณาจักรส่งเงินเข้ากองทุนตามปริมาณน้ำมันเชื้อเพลิงที่ผลิตและจำหน่ายเพื่อใช้ในราชอาณาจักรในอัตราที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติกำหนด

การส่งเงินเข้ากองทุนตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งแก่กรมสรรพสามิตพร้อมกับการชำระภาษีสรรพสามิตสำหรับน้ำมันเชื้อเพลิง ถ้ามี ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กรมสรรพสามิตกำหนด

มาตรา 36 ให้ผู้นำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อใช้ในราชอาณาจักรส่งเงินเข้ากองทุนตามปริมาณน้ำมันเชื้อเพลิงที่นำเข้ามาเพื่อใช้ในราชอาณาจักรในอัตราที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติกำหนด

การส่งเงินเข้ากองทุนตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งแก่กรมศุลกากรพร้อมกับการชำระค่าภาษีอากรสำหรับน้ำมันเชื้อเพลิงนั้น ถ้ามี ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กรมศุลกากรกำหนด

มาตรา 37 ให้ผู้ซื้อหรือได้มาซึ่งก๊าซจากผู้รับสัมปทานตามกฎหมายว่าด้วยการปิโตรเลียมซึ่งเป็นผู้ผลิตได้จากการแยกก๊าซธรรมชาติ ส่งเงินเข้ากองทุนในอัตราที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติกำหนด

การส่งเงินเข้ากองทุนตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งแก่กรมทรัพยากรธรณีพร้อมกับการชำระค่าภาคหลวงสำหรับก๊าซ ถ้ามี ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กรมทรัพยากรธรณีกำหนด

มาตรา 38 ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 35 มาตรา 36 หรือมาตรา 37 ไม่ส่งเงินเข้ากองทุนหรือส่งเงินเข้ากองทุนไม่ครบตามจำนวนที่ต้องส่งให้กรมสรรพสามิต สำหรับ

ผู้ผลิตน้ำมันเชื้อเพลิง ณ โรงกลั่นและจำหน่ายเพื่อใช้ในราชอาณาจักร กรมศุลกากรสำหรับผู้นำเข้า น้ำมันเชื้อเพลิงหรือกรมทรัพยากรธรณี สำหรับผู้ที่ซื้อหรือได้มาซึ่งก๊าซจากผู้รับสัมปทาน ตามกฎหมายว่าด้วยการปิโตรเลียมซึ่งเป็นผู้ผลิตได้จากการแยกก๊าซธรรมชาติ แล้วแต่กรณี เป็นผู้ดำเนินการให้มีการดำเนินการตามมาตรา 58 โดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ส่งเงินเข้ากองทุนไม่ส่งเงินเข้ากองทุนตามวรรคหนึ่งหรือส่งภายหลัง ระยะเวลาที่กำหนด นอกจากจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติแล้ว ให้เสียเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ สามต่อเดือนของจำนวนเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่ครบกำหนดส่งและให้ถือว่าเงินเพิ่มนี้เป็นเงินที่ต้อง ส่งเข้ากองทุนด้วย

ในการคำนวณระยะเวลาตามวรรคสอง เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา 39 เงินที่ส่งเข้ากองทุนตามมาตรา 35 มาตรา 36 และมาตรา 37 ให้ถือเป็นรายจ่ายตามประมวลรัษฎากร

ระเบียบคณะกรรมการกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน
ว่าด้วยการเก็บรักษาเงินและทรัพย์สิน และการเบิกจ่ายเงินกองทุน
พ.ศ. 2537

.....

เพื่อให้การเก็บรักษาเงินและทรัพย์สิน และการเบิกจ่ายเงินกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยบรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุน คณะกรรมการกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลังจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานว่าด้วยการเก็บรักษาเงินและทรัพย์สิน และการเบิกจ่ายเงินกองทุน พ.ศ. 2537”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“พระราชบัญญัติ” หมายความว่า พระราชบัญญัติการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2535

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน

“คณะกรรมการกองทุน” หมายความว่า คณะกรรมการกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน

“ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุน” หมายความว่า ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชน สถาบันการศึกษา หรือองค์กรเอกชนตามพระราชบัญญัติ ซึ่งได้มีมติคณะกรรมการกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อดำเนินงานตามโครงการ และหรือตามประมาณการรายจ่ายประจำปี

“ผู้เบิกเงินกองทุน” หมายความว่า

1. ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ ผู้ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุนจัดสรรเงินกองทุนให้เพื่อดำเนินงานโครงการ และหรือเพื่อดำเนินงานตามประมาณการรายจ่ายประจำปี ที่ดำเนินการขอเบิกจ่ายเงินกองทุนจากกรมบัญชีกลาง

2. สำนักงาน.../

2. สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ หือกรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกองทุน ให้เป็นผู้ขอเบิกจ่ายเงินกองทุนจากกรมบัญชีกลาง เพื่อนำไปเบิกจ่ายให้แก่ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุน เพื่อนำไปใช้จ่ายในการดำเนินงานตามโครงการต่อไป

ข้อ 4 หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในเรื่องการเก็บรักษาเงิน การเบิกจ่ายเงินและการพัสดุที่มีได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งของทางราชการ โดยอนุโลม ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ได้ให้ปฏิบัติตามที่คณะกรรมการกองทุนกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ข้อ 5 ให้เลขาธิการคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ เป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

หมวด 1

การรับเงินกองทุน

ข้อ 6 ให้กรมบัญชีกลางเปิดบัญชีเงินฝาก “กองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานประเภทเงินฝากกระแสรายวัน เงินฝากออมทรัพย์หรือเงินฝากประจำกับสถาบันการเงินที่เป็นของรัฐหรือธนาคารพาณิชย์ตามที่คณะกรรมการกองทุนเห็นสมควร โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ข้อ 7 บรรดาเงินที่เป็นรายรับตามมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติให้นำฝากเข้าบัญชีกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานตามข้อ 6

ข้อ 8 ให้หน่วยงานที่รับเงินจากผู้ส่งเงินเข้ากองทุนตามพระราชบัญญัติ มาตรา 35 36 และ 37 นำเงินที่ได้รับฝากเข้าบัญชีกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานตามข้อ 6 ภายในสองวันทำการ นับแต่วันที่รับชำระเงิน และส่งสำเนาใบฝากเงิน (Pay – in – Slip) เข้าบัญชีและสำเนาใบส่งเงินพร้อมรายละเอียดตามแบบที่แต่ละหน่วยงานกำหนดให้กรมบัญชีกลางภายในสามวันทำการ นับแต่วันนำเงินเข้าฝากบัญชีดังกล่าว

หมวด 2

การเบิกจ่ายเงินกองทุน

ข้อ 9 เงินกองทุนนี้ให้จ่ายได้ตามวัตถุประสงค์ เพื่อกิจการตามนัยมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติตามมติคณะกรรมการกองทุน โดยให้สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ.../

แห่งชาติ แจกมติคณะกรรมการกองทุนให้กรมบัญชีกลางทราบ

ข้อ 10 รายจ่ายเงินกองทุนประกอบด้วย

(1) รายจ่ายตามประมาณการรายจ่ายประจำปีของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ การพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน และกรมบัญชีกลางหรือหน่วยงานอื่น ตามมติคณะกรรมการกองทุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน ตามที่คณะกรรมการกองทุนอนุมัติ

(2) รายจ่ายตามโครงการที่คณะกรรมการกองทุนอนุมัติ

ข้อ 11 เพื่อการรับจ่ายเงินกองทุน ให้ผู้เบิกเงินกองทุนเปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ กับธนาคารที่เป็นรัฐวิสาหกิจ

ข้อ 12 ให้ผู้เบิกเงินกองทุนยื่นหนังสือขอเบิกเงินกับกรมบัญชีกลาง โดยมีเอกสารประกอบการขอเบิกเงินดังนี้

(1) มติคณะกรรมการกองทุนพร้อมรายละเอียดโครงการ

(2) แผนการใช้จ่ายเงินของโครงการ (ตลอดทั้งโครงการโดยแบ่งเป็นงวดๆ ไป ตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นโครงการ) หรือรายละเอียดประมาณการรายจ่ายประจำปีแล้วแต่กรณี

(3) ชื่อบัญชีและเลขที่บัญชีเงินฝากธนาคาร ตามข้อ 11

(4) อื่น ๆ ที่กรมบัญชีกลางกำหนดหรือขอเพิ่มเติม

การเบิกเงินเพื่อใช้จ่ายตามประมาณการรายจ่ายประจำปีให้ผู้เบิกเงินกองทุนยื่น หนังสือขอเบิกเงินกับกรมบัญชีกลางเป็นคราว ๆ เมื่อถึงกำหนดหรือใกล้จะถึงกำหนดจ่ายเงิน

การเบิกจ่ายเงินเพื่อใช้จ่ายตามโครงการ ให้ผู้เบิกเงินกองทุนยื่นหนังสือขอเบิกเงิน กับกรมบัญชีกลางทุกครั้งที่ต้องการขอเบิกเงินตามงวดแต่ละงวดของแผนการใช้จ่ายเงิน

ข้อ 13 ให้อธิบดีกรมบัญชีกลางหรือผู้ที่อธิบดีกรมบัญชีกลางมอบหมาย เป็นผู้มีอำนาจอนุมัติการจ่ายเงินกองทุนตามประมาณการรายจ่ายประจำปี และตามโครงการที่คณะกรรมการกองทุนอนุมัติ โดยโอนเงินกองทุนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ตามที่ผู้เบิกเงินกองทุนแจ้งมา

ข้อ 14 ให้หน่วยงานที่ได้รับอนุมัติประมาณการรายจ่ายประจำปี มีเงินสำรองจ่าย ในวงเงินตามที่คณะกรรมการกองทุนอนุมัติเพื่อใช้สำรองจ่ายตามประมาณการรายจ่ายประจำปีได้ตามความจำเป็น

ข้อ 15 การเปลี่ยนแปลงรายการ ระยะเวลาดำเนินการ ไปจากรายละเอียดโครงการ ที่คณะกรรมการกองทุนได้อนุมัติไว้แล้ว จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุนก่อน จึงจะเปลี่ยนแปลงได้

ข้อ 16 ให้ผู้เบิกเงิน.../

ข้อ 16 ให้ผู้เบิกเงินกองทุนใช้จ่ายหรือก่องหนี่ผูกพันตามประมาณการรายจ่ายประจำปี ได้ภายในวงเงินและปีงบประมาณที่ได้รับอนุมัติ กรณีผู้เบิกเงินกองทุนก่องหนี่ผูกพันภายใน ปีงบประมาณแต่ไม่สามารถเบิกจ่ายได้ทันภายในปีงบประมาณนั้นๆ ให้ขยายเวลาการเบิกจ่ายรายการ นั้น ๆ ต่อไปได้ภายในสามเดือนนับจากเวลาสิ้นสุดเงื่อนไขแห่งสัญญา

ข้อ 17 ให้ผู้เบิกเงินกองทุนใช้จ่ายเงินหรือก่องหนี่ผูกพันตามโครงการได้ ภายใน วงเงินและระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติ

รายจ่ายที่กำหนดไว้สำหรับโครงการใด ให้ใช้สำหรับโครงการนั้นจะโอนหรือนำ ไปใช้ในโครงการอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุน

ข้อ 18 กรณีผู้เบิกเงินกองทุนมิได้ดำเนินการตามแผนที่กำหนดในข้อ 12 แห่ง ระเบียบนี้ ให้ผู้เบิกเงินกองทุนส่งเงินคืนกองทุนภายใน 60 วันนับจากวันที่ได้รับเงินงวดแรก เว้นแต่จะได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุนให้เก็บไว้ใช้ต่อไปเป็นกรณีพิเศษ

เมื่อผู้เบิกเงินกองทุนได้รับเงินที่ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุนนำส่งกรณีตามข้อ 25 และข้อ 27 ในหมวด 3 ให้ผู้เบิกเงินกองทุนนำเงินดังกล่าวส่งเข้ากองทุนต่อไป ภายใน 5 วันทำการ

ข้อ 19 เมื่อโครงการเสร็จสิ้นให้ผู้เบิกเงินกองทุน ยกเว้นสำนักงานคณะกรรมการ นโยบายพลังงานแห่งชาติ กรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน และกรมบัญชีกลาง ปิดบัญชีเงินฝาก ธนาคารและส่งเงินคงเหลือพร้อมดอกเบี้ยทั้งหมดคืนกองทุน ภายใน 30 วัน นับจากวันสิ้นสุด โครงการ

ข้อ 20 ดอกผลที่เกิดขึ้นจากบัญชีเงินฝากธนาคารของผู้เบิกเงินกองทุนเฉพาะ สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ และกรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน ให้ นำส่งเข้ากองทุนภายใน 5 วันทำการ

ข้อ 21 วิธีการเก็บรักษาเงิน การเบิกเงินและการพัสดุ ของส่วนราชการ ผู้เบิกเงิน กองทุนให้ถือปฏิบัติตามระเบียบนี้ สำหรับองค์กรอื่นๆ ให้ปฏิบัติตามระเบียบขององค์กรนั้นๆ โดยอนุโลม

หมวด 3

การเบิกจ่ายเงินกองทุนสำหรับผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุน

ข้อ 22 ให้ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุน เปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์กับธนาคารที่เป็น รัฐวิสาหกิจ ชื่อบัญชี “กองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน โครงการ.....” โดยแยกเป็นราย โครงการ และแจ้งเลขที่บัญชีเงินฝากดังกล่าวให้ผู้เบิกเงินทราบ เพื่อโอนเงินเข้าบัญชีให้ต่อไป

ข้อ 23 ให้ผู้ได้รับ.../

ข้อ 23 ให้ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุน ขึ้นหนังสือขอเบิกเงินกับผู้เบิกเงินกองทุน ทุกครั้งที่ต้องการขอเบิกเงินตามงวดแต่ละงวดของแผนการใช้จ่ายเงินหรือตามครั้งคราวที่ได้รับ การสนับสนุนจากกองทุนและหรือตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกองทุนกำหนด

ข้อ 24 การเปลี่ยนแปลงรายการ ระยะเวลาดำเนินการ ไปจากรายละเอียดโครงการ ที่คณะกรรมการกองทุนได้อนุมัติไว้แล้ว จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุนก่อนจึงจะ เปลี่ยนแปลงได้ โดยให้ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุนยื่นเรื่องขอเปลี่ยนแปลงรายละเอียดโครงการผ่าน ผู้เบิกเงินกองทุน

ข้อ 25 กรณีผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุนมิได้ดำเนินการตามแผนที่กำหนดในข้อ 12 แห่งระเบียบนี้ ให้ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุนส่งเงินคืนผู้เบิกเงินกองทุน ภายใน 60 วัน นับจากวันที่ ได้รับเงินงวดแรก หากประสงค์จะเก็บไว้ใช้ต่อไป ต้องยื่นเสนอขอยกเว้นการนำส่งเงินดังกล่าว ต่อคณะกรรมการกองทุน โดยยื่นผ่านผู้เบิกเงินกองทุน

ข้อ 26 ให้นำข้อ 17 และข้อ 21 มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่ผู้ได้รับจัดสรรเงิน กองทุนด้วย

ข้อ 27 เมื่อโครงการเสร็จสิ้น ให้ผู้รับจัดสรรเงินกองทุน ปิดบัญชีเงินฝากธนาคาร และส่งเงินคงเหลือพร้อมดอกผลทั้งหมดคืนผู้เบิกเงินกองทุนภายใน 30 วัน นับจากสิ้นสุด โครงการ

หมวด 4

การบัญชี

ข้อ 28 การบัญชีให้เป็นไปตามระบบบัญชีกองทุนที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้อ 29 ให้ผู้ได้รับจัดสรรเงินกองทุนจัดทำรายงานการรับจ่ายเงินของโครงการ ส่งผู้เบิกเงินกองทุนเป็นรายเดือนจนกว่าจะเสร็จสิ้นโครงการ

ให้ผู้เบิกเงินกองทุนจัดทำรายงานการรับจ่ายเงินของโครงการส่งสำนักงาน คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ เป็นรายไตรมาสจนกว่าจะเสร็จสิ้นโครงการ

ให้สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติรวบรวมรายงานการรับจ่ายเงิน ตามโครงการของผู้เบิกเงินกองทุน ส่งให้กรมบัญชีกลางเป็นรายไตรมาส

ให้ผู้รับจัดสรรเงินกองทุนและผู้เบิกเงินกองทุนเก็บเอกสารหลักฐานทางการเงินไว้ เพื่อการตรวจสอบ

ข้อ 30 ให้กรมบัญชีกลาง...

ข้อ 30 ให้กรมบัญชีกลางจัดทำรายงานการรับจ่ายเงินกองทุนและเงินคงเหลือบัญชีเงินฝากกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อเสนอคณะกรรมการกองทุนเป็นรายไตรมาส และส่งสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเพื่อทราบ และให้จัดทำงบการเงินประจำปีส่งให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบภายใน 120 วัน นับตั้งแต่วันสิ้นปีงบประมาณ และให้สำเนาส่งคณะกรรมการกองทุน และเมื่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบรับรองแล้วให้รายงานให้คณะกรรมการกองทุนทราบต่อไป

ข้อ 31 ทรัพย์สินใด ๆ ที่จัดซื้อเพื่อการดำเนินการของกองทุนให้ขึ้นทะเบียนเป็นทรัพย์สินของหน่วยงานที่ได้รับจัดสรรเงินกองทุนที่ใช้ทรัพย์สินนั้น

ประกาศ ณ วันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

สุภชัย พานิชภักดิ์
(นายสุภชัย พานิชภักดิ์)

รองนายกรัฐมนตรี

ประธานคณะกรรมการกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน

พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537

หมวด 3

กองทุนเงินทดแทน

มาตรา 23 ให้มีกองทุนเงินทดแทนในสำนักงานประกันสังคมเพื่อจ่ายเป็นเงินทดแทนแก่ลูกจ้างแทนนายจ้างซึ่งมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินสมทบตามมาตรา 44 และเป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา 43

ให้กองทุนเงินทดแทนตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2515 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2515 (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2533 เป็นกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 27 กองทุนประกอบด้วย

- (1) เงินกองทุนเงินทดแทนตามมาตรา 26 วรรคสอง
- (2) เงินสมทบ
- (3) ผลประโยชน์ของกองทุนตามมาตรา 29
- (4) เงินเพิ่มตามมาตรา 46
- (5) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา 47
- (6) เงินค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบตามมาตรา 66
- (7) ทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้หรือเงินอุดหนุน
- (8) รายได้อื่น
- (9) ดอกผลของกองทุน

มาตรา 28 เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่าเงินและทรัพย์สินของกองทุนตามมาตรา 26 เป็นกรรมสิทธิ์ของสำนักงานประกันสังคม โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดินและให้จ่ายเป็นเงินทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้แทนนายจ้าง

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมมีอำนาจจัดสรรเงินกองทุนไม่เกินร้อยละสิบสองของดอกผลของกองทุนต่อปี เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบำบัดรักษาและส่งเสริมการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานของลูกจ้างตามที่กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมประกาศกำหนด และเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมหรือป้องกันเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน และไม่เกินร้อยละสามของดอกผลของกองทุนต่อปีเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของสำนักงานกองทุนทดแทนและค่าใช้จ่ายตามมาตรา 43

มาตรา 29 การรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

มาตรา 30 ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน ให้ สำนักงานเสนองบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้วต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรองและเสนอต่อคณะกรรมการ

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรี และให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบและจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด 4

คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน

และคณะกรรมการการแพทย์

มาตรา 31 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน” ประกอบด้วยเลขาธิการสำนักงานประกันสังคมเป็นประธานกรรมการ และผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินหกคน กับผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละสามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และผู้แทนสำนักงานประกันสังคมเป็นกรรมการและเลขานุการ

การแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในทางแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ การคลัง ประกันสังคม หรือประกันภัย

มาตรา 32 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายการบริหารกองทุนและการจ่ายเงินทดแทน
- (2) พิจารณาให้ความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและระเบียบต่างๆ เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
- (3) วางระเบียบโดยความเห็นชอบกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกองทุน
- (4) วางระเบียบโดยความเห็นชอบของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเกี่ยวกับการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน
- (5) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา 52
- (6) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่สำนักงานประกันสังคมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
- (7) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานประกันสังคมเป็นผู้ปฏิบัติก็ได้

มาตรา 33 กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะแต่งตั้งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา 34 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 33 กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) รัฐมนตรีให้ออก
- (4) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (5) วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลในประเภทเดียวกันตามมาตรา 31 เป็นกรรมการแทนและให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา 35 ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งดำรงตำแหน่งครบตามวาระแล้ว แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ต่อไปพลางก่อน จนกว่ากรรมการที่ได้รับแต่งตั้งใหม่จะเข้ารับหน้าที่แทน

มาตรา 36 การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มติในที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 37 ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้ากรรมการผู้ใดมีส่วนได้ส่วนเสียเป็นการส่วนตัวในเรื่องที่พิจารณา ผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

มาตรา 38 ให้มีคณะกรรมการแพทย์คณะหนึ่ง ประกอบด้วย ประธานกรรมการ และกรรมการอื่นมีจำนวนรวมกันไม่เกินสิบห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ
เวชกรรมสาขาต่าง ๆ

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานประกันสังคมเป็นกรรมการและเลขานุการ
ให้นำมาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 และมาตรา 36 วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้
บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 39 การประชุมของคณะกรรมการการแพทย์ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า
ห้าคนจึงจะเป็นองค์ประชุม

มาตรา 40 คณะกรรมการการแพทย์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการเกี่ยวกับการดำเนินงานในการให้บริการทางการแพทย์
- (2) ให้คำปรึกษาแนะนำในทางการแพทย์แก่คณะกรรมการและสำนักงาน
- (3) ให้ความเห็นต่อสำนักงานในการออกกฎกระทรวงตามมาตรา 13 และประกาศ

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมตามมาตรา 14 และมาตรา 18 (2) และ (3)

(4) ปฏิบัติการอื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ
การแพทย์ หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา 41 คณะกรรมการหรือคณะกรรมการการแพทย์จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อ
พิจารณาหรือปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการการแพทย์มอบหมาย
ก็ได้

การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา 36 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 42 คณะกรรมการ คณะกรรมการการแพทย์ และคณะอนุกรรมการมีอำนาจสั่ง
ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสาร สิ่งของ หรือข้อมูลที่เป็นมาพิจารณาได้ ในการนี้จะสั่งให้บุคคลที่
เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

มาตรา 43 กรรมการ กรรมการการแพทย์ และอนุกรรมการมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม
ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเช่าที่พัก และค่าใช้จ่ายอย่างอื่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้
ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

พระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2)

พ.ศ. 2537

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความใน (1) ของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(1) ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวรายวัน และลูกจ้างชั่วคราวรายชั่วโมง ของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น ยกเว้นลูกจ้างชั่วคราวรายเดือน”

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 6 ในการคำนวณค่าจ้างเพื่อการออกเงินสมทบ ให้ถือเอาค่าจ้างที่คิดเป็นรายเดือนเป็นเกณฑ์คำนวณ

ในการคำนวณค่าจ้างที่มีใช้ค่าจ้างรายเดือนให้เป็นค่าจ้างรายเดือน ให้ถือว่าค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับจริงในเดือนใดเป็นค่าจ้างรายเดือนของเดือนนั้น

เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาการส่งเงินสมทบของผู้ประกันตน ให้ถือว่าเงินสมทบที่หักจากค่าจ้างที่จ่ายให้ลูกจ้างในเดือนใดเป็นการจ่ายเงินสมทบของเดือนนั้น และไม่ว่าเงินสมทบนั้นจะได้หักไว้หรือนำส่งเดือนละกี่ครั้ง ให้ถือว่ามีระยะเวลาในการจ่ายเงินสมทบเท่ากับหนึ่งเดือน”

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 8 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการประกันสังคม” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข และผู้แทนสำนักงานประกันสังคมเป็นกรรมการกับผู้แทนฝ่าย

นายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละห้าคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการเป็นกรรมการและเลขานุการ”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 14 ให้มีคณะกรรมการการแพทย์คณะหนึ่ง ประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการอื่น มีจำนวนรวมกันไม่เกินสิบหกคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งและผู้แทนสำนักงานเป็นกรรมการและเลขานุการ

ประธานกรรมการและกรรมการอื่นตามวรรคหนึ่งให้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิในวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่าง ๆ และให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ให้นำมาตรา 10 วรรคสอง มาตรา 11 มาตรา 12 และมาตรา 13 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 22 กองทุนประกอบด้วย

- (1) เงินสมทบจากรัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตนตามมาตรา 40 และมาตรา 46
- (2) เงินเพิ่มตามมาตรา 39 มาตรา 49 และมาตรา 53
- (3) ผลประโยชน์ของกองทุนตามมาตรา 26
- (4) เงินค่าธรรมเนียมตามมาตรา 45
- (5) เงินที่ได้รับจากการบริจาคหรือเงินอุดหนุน
- (6) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา 47 มาตรา 47 ทวิ มาตรา 50 มาตรา 53

และมาตรา 56

- (7) เงินอุดหนุนหรือเงินอุดหนุนราชการที่รัฐบาลจ่ายตามมาตรา 24 วรรคสาม
- (8) เงินค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบตามมาตรา 102
- (9) รายได้อื่น”

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 27 ภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน ให้คณะกรรมการเสนองบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้วต่อสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรองก่อนเสนอต่อรัฐมนตรี

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอรัฐสภาเพื่อทราบ และจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2538
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2537

หมวด 3
กองทุนประกันสังคม

มาตรา 21 ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในสำนักงานประกันสังคม เรียกว่า กองทุนประกันสังคม เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายให้ผู้ประกันตนได้รับประโยชน์ทดแทนตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ 3 และเป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา 24 วรรคสอง

มาตรา 22⁵ กองทุนประกอบด้วย

- (1) เงินสมทบจากรัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตน ตามมาตรา 40 และมาตรา 46
- (2) เงินเพิ่มตามมาตรา 39 มาตรา 49 และมาตรา 53
- (3) ผลประโยชน์ของกองทุนตามมาตรา 26
- (4) เงินค่าธรรมเนียมตามมาตรา 45
- (5) เงินที่ได้รับจากการบริจาคหรือเงินอุดหนุน
- (6) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา 47 มาตรา 47 ทวิ มาตรา 50 มาตรา 53

และมาตรา 56

- (7) เงินอุดหนุนหรือเงินอุดหนุนราชการที่รัฐบาลจ่ายตามมาตรา 24 วรรคสาม
- (8) เงินค่าปรับที่ได้จากการเปรียบเทียบตามมาตรา 102
- (9) รายได้อื่น

มาตรา 23 เงินกองทุนตามมาตรา 22 ให้เป็นของสำนักงานและไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา 24 เงินกองทุนให้จ่ายเป็นประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการอาจจัดสรรเงินกองทุนไม่เกินร้อยละสิบของเงินสมทบของแต่ละปี เพื่อจ่ายตามมาตรา 18 และเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงานของสำนักงาน

ในกรณีที่เงินกองทุนไม่พอจ่ายตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้รัฐบาลจ่ายเงินอุดหนุนหรือเงินอุดหนุนราชการให้ตามความจำเป็น

⁵ ความเดิมถูกยกเลิกและใช้ความนี้แทนโดยมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537

มาตรา 25 การรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 26 การจัดหาผลประโยชน์ของกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 27 ⁶ ภายในหกเดือนแต่วันสิ้นปีปฏิทินให้คณะกรรมการเสนองบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้ว ซึ่งสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเพื่อตรวจสอบรับรองก่อนเสนอต่อรัฐมนตรี

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าวให้รัฐมนตรีเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอรัฐสภาเพื่อทราบ และจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

⁶ ความเดิมถูกยกเลิกและใช้ความนี้แทนโดยมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537

ประวัติผู้เขียน

นางสาวอุไรวรรณ ประชุมจิตร เกิดวันที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2511 สำเร็จการศึกษา
นิติศาสตร์บัณฑิต จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2532 และสอบไล่ได้
วิชากฎหมายจากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตสภา สมัยที่ 47 ประจำปีการศึกษา 2537
สมัครสอบเข้ารับราชการในตำแหน่งนิติกร ปัจจุบันเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนิติกร
ระดับ 6 สังกัดสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี